

VERSCIJNT DES VRIJDAGS
5 FEBRUARI 1932 - No. 36

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEÏLLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

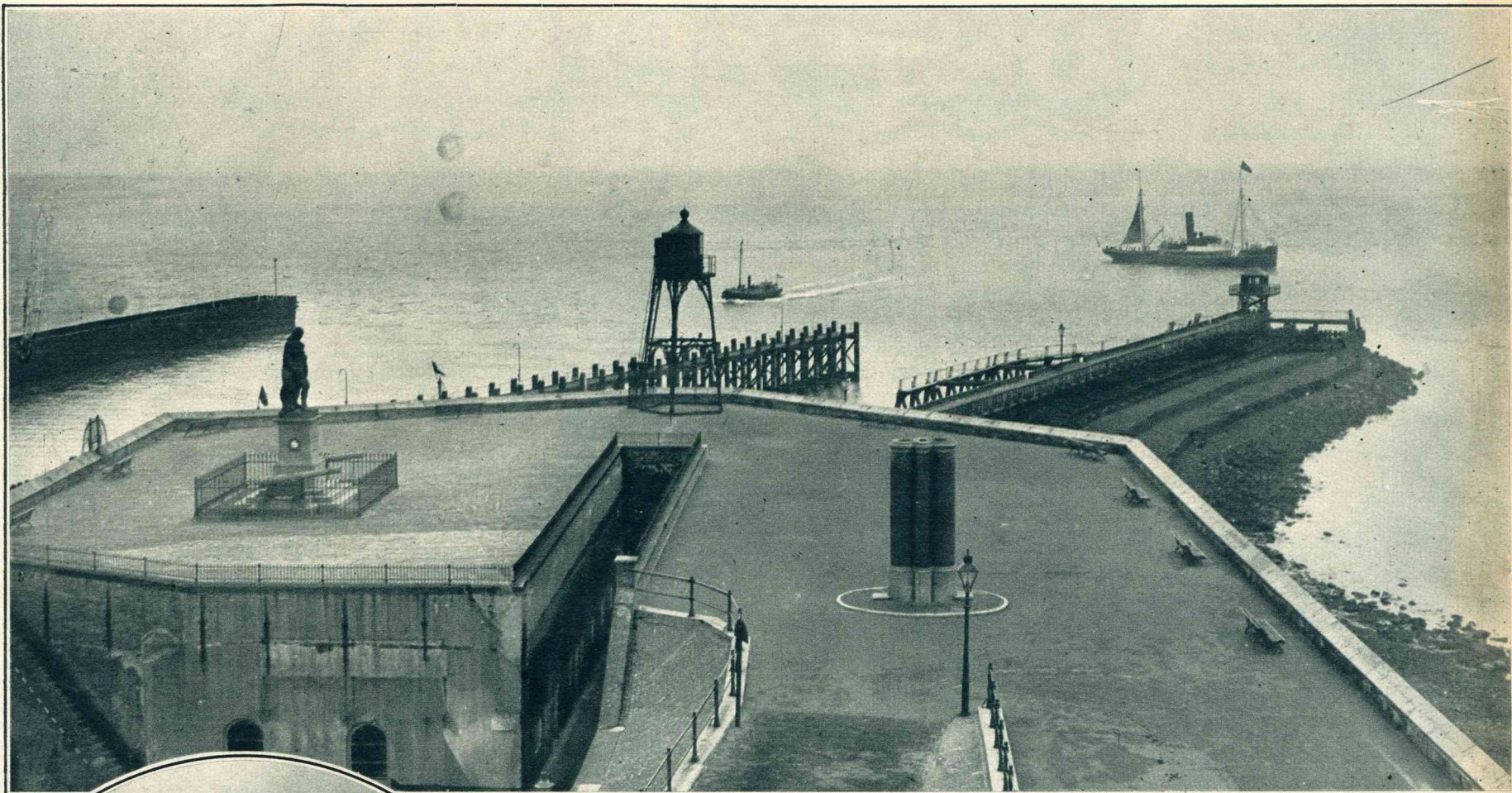
ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

WIE ZAL DE UITVERKORENE ZIJN ?

De visschers, die bij nacht en ontij uitgaan op 't woelige water

Van af z'n verheven standplaats overziet het beeld van De Ruyter het zeewater langs de kust van Westelijk Walcheren en dikwijls zelf nog stormen trotseerend, inspireert het blijkbaar onze visschers en loodsen tot moedige daden.

HELDEN OP 'T WATER

Wat is heldenmoed? Niets is veranderlijker dan de waardeering der menschen.

In den tijd van de Germanen was men dapper, wanneer men veel vijanden doodsloeg, en alle vrouwen roofde, die men hebben wou.

Bij de Roodhuiden beteekende heldenmoed het bezitten van een zoo groot mogelijk aantal scalpen.

En nog tot op heden worden onder heldenmoed ook verstaan daden van geweld. Iemand, die een klap krijgt, en niets terugdoet, is men over 't algemeen nog altijd geneigd een lafaard te noemen.

En tóch: getuigt het niet van méér moed, geen geweld te gebruiken, en zijn vijand te vergeven?

Vele daden, die onze vaders heldendaden noemden, kunnen wij niet meer als zoodanig zien. Wij gaan langzamerhand inzien, dat het recht van den sterkste niet mooi en goed is te noemen, en dat een lichamelijke zwakke dikwijls moediger kan zijn dan een sterke.

Hoe moeten we dan denken aan onze zeehelden? Waren dezen dan niet moedig? Was de Ruyter geen held?

We zouden verkeerd doen, met den heldenmoed van een De Ruyter af te breken. We mogen niet vergeten, dat hetgene, wat wij nu verkeerd noemen, in

De loodsen, nazaten van onzen Naerebout, dalen immer rustig af in de bootjes, die meermalen als notdoppen op het woelige water op en neer gegooid worden en heldhaftigen moed vragen van de opvarenden.

een vroegeren tijd geoorloofd was. Zie bijvoorbeeld de slavernij. Iemand die in onzen tijd slaven zou willen houden, zou door iedereen uitgestoot worden. Maar dat wil niet zeggen, dat in vroegere tijden alle slavenhouders slechte mensen waren. We moeten al het gebeurde zien in het kader van zijn tijd! Zeker was er moed voor nodig, om te zijn, zooals De Ruyter was. Alleen vragen wij ons in onzen tijd af, of het resultaat zooveel menschenlevens waard was. Het begrip is veranderd, en dat dit algemeen is, daarvan getuigt de Volkenbondsgedachte, die de waarde van het vuistgevecht verwerpt. In het kader van zijn tijd was De Ruyter zeker een moedig man.

Maar tóch is er een heldendom, waarop veranderde begrippen geen invloed hebben. Ik bedoel, de helden die met inzet van hun eigen leven dat van anderen trachten te redden. Dit zijn de helden wier namen voor altijd in

Na een zwaren dag, rust in veilige haven.

Dit zijn de uitersten. Want in ieder menschenleven is moed noodig, wil men van zijn leven iets maken.

Zie naar de visschers, die bij nacht en ontij uitgaan op het woelige water; naar allen die een gevaarlijk beroep hebben en elken dag dezelfde gevaren opnieuw trotseeren; hoog in de lucht, of diep in de aarde.

Ware heldenmoed is opbouwend; hij wil wat van 't leven maken, en geeft daarvoor eigen veiligheid prijs. En daarom kan de heldenmoed bestaan óók in den zwakken mensch, en in het oogenschijnlijk geringste leven.

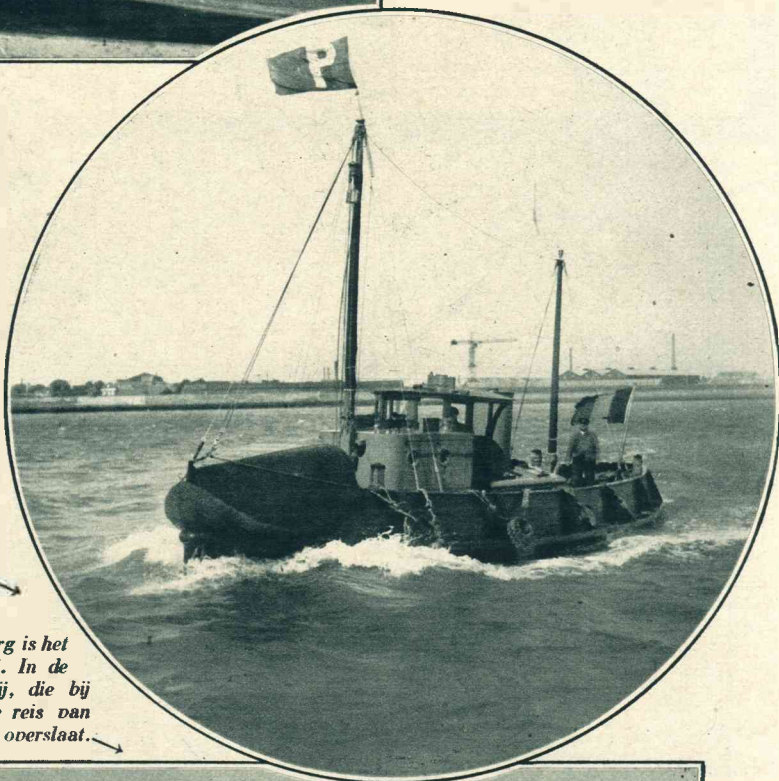

de geschiedenis geboekstaafd staan. Als een van deze helden genoemd wordt, twijfelt niemand aan zijn grootheid. En ik denk hier aan den tegenhanger van De Ruyter, onzen dapperen Naerebout, die tijdens zijn leven zooveel menschen van een wissel dood redde. Hij is de eenige niet. Ook in Burgsluis wonen nog eenige van deze echte helden, die altijd op hun post zijn, als er menschen gered moeten worden.

Het stoere Zeeuwsche visscherstype.

Een loodsbootje op de Schelde.

Van af de duinen onder Domburg is het gezicht op de zee steeds mooi. In de verte vaart de Mailboot voorbij, die bij geen enkele weersgesteldheid de reis van Vlissingen naar Engeland overslaat.

Uit vroeger tijd

GEOSTUMEERD

BAL

IN DE WITTE ZAAL

echt of onecht, daar blijven we buiten — zich voortbewoog onder het stralend licht der talrijke kroonluchters.

De meeste, zoo niet alle costumes waren speciaal voor deze gelegenheid bedacht en gemaakt, en men richtte zich meesttijds naar het tijdperk, waarvan bekend was dat ook de keizerlijke gastheer het costume zou dragen.

Ter herinnering aan deze feesten lieten de genoodigden zich bijna zonder uitzondering voor of na het bal door den fotograaf op de gevoelige plaat veeuwigen. Zoo was het mogelijk dat we de hand konden leggen op een interessante verzameling aardige portretten, gemaakt in de eerste jaren van ex-keizer Wilhelm's regeering, ter gelegenheid van een door hem in 1904 gegeven hofbal.

Behalve den ex-keizer en zijn gemalin zelf, in de kleederdracht uit den tijd van Frederik den Grooten, vinden we er 'n groot aantal personen onder, die 'n rol speelden tijdens het keizerrijk.

Generaal-majoor von Kessel, vleugeladjutant der Infanterie, en van den keizer; later Commandant van Berlijn.

Uitnoodiging voor het carnaval-bal met de beeltenissen van ex-Keizer Wilhelm II en de Keizerin in de kleederdracht van Frederik den Grooten.

Uitgenoodigd te worden door Hunne Keizerlijke en Koninklijke Majesteiten van het groote Duitsche Rijk voor het ieder jaar omstreeks Vastenavond gehouden gecostumeerde bal in de Witte Zaal van 't paleis te Berlijn, gold in de dagen van olim als een der zaligste onbereikbaarheden in de carrière van honderden vooraangeplaatste adellijke personen in de hoofdstad en daarbuiten. Want burgerstervelingen — of ze moesten krankzinnig rijk zijn — werden bij deze hoffeesten niet toegelaten. Slechts voor enkele kunstenaars, beschermelingen van den ex-keizer, werd een uitzondering gemaakt. Zoo zag men bijvoorbeeld tijdens het leven van den vorigen keizer de kleine, burgerlijke, beweeglijke figuur van Adolf Menzel rondwandelen tusschen de rijk uitgedoschte dames en heeren van het keizerlijk gezelschap.

Men kan zich indenken, welk een feestelijken, sprookjesachtigen aanblik de groote, hier gereproduceerde paleiszaal moet hebben geboden, wanneer over haar spiegelgladden vloer de bonte stoet der gasten, in costuums van den meest uiteenlopenden aard, maar zonder uitzondering van kostbare stof — en schilderachtig historischen snit, vaak flonkerend van goud- en edelstenen —

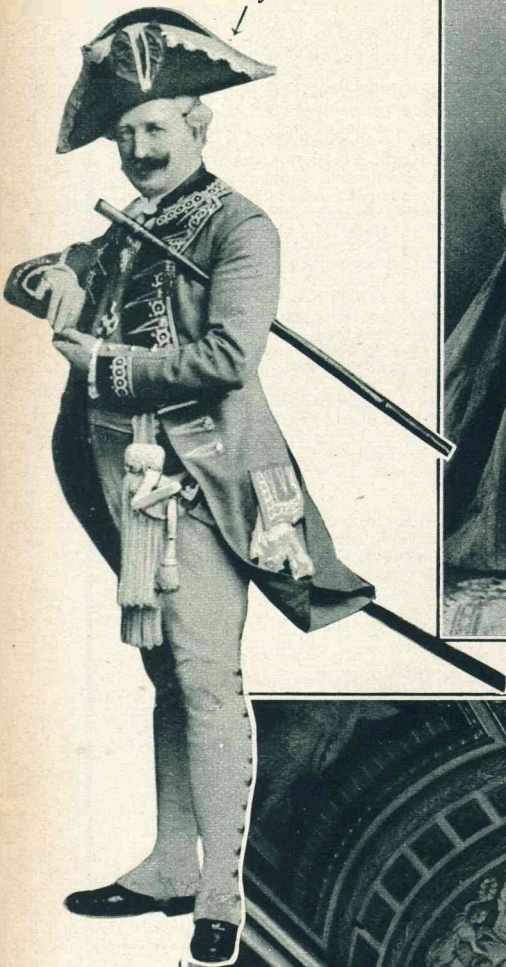
Links Prins Heinrich von Preussen en rechts korvet-kapitein Müller als Engelsch kapitein.

Generaal der Cavalerie von Schlieffen, de chef van den vroegeren Generalen Staf als Seydlitz-kurassier

Natuurlijk heerschte er in de Witte Zaal geen uitgelaten, dulle feeststemming, als op sommige Carnaval-bals, maar lag over het geheele feest een sfeer van fijne voornaamheid en poëzie, toen nog niet vertroebeld door de afschuwelijke klanken van gestopte trompetten en jammerende saxophones van een hot-jazz-band.

Ze leven nog slechts

Oberste von Loewenfeld, den Berlijners bekend onder den bijnaam: Sami.

Drie dames der keizerlijke hofhouding: v.l. n. r. Opperhofdame: Gravin v. Brockdorff; hofdame gravin von Keller en hofdame freule von Gersdorff.

voort in de herinnering van de oudere generatie, deze feesten uit een anderen tijd, intiemer, minder fel en jachtend, maar misschien intenser beleefd en minder spoedig vergeten.

Wanneer men oude familie-albums openslaat of snuffelt in goed bewaarde archieven vindt men er nog de verbleekte portretten in van hen die er, mogelijk óók in een roes van geluk, aan deelnamen, en die, als ze nog leven, u met eenigen weemoed zullen vertellen over dien goeden ouden tijd.

En.... in sommige opzichten hebben ze misschien dan toch nog wel gelijk!

H. I. STORICUS.

Prof. Doepler, de Wapenschilder van den Keizer.

De Witte Zaal in het voormalige keizerlijke paleis te Berlijn, waar de hoffeesten werden gehouden.

De Dieselelectrische veerpont „Prinses Juliana“

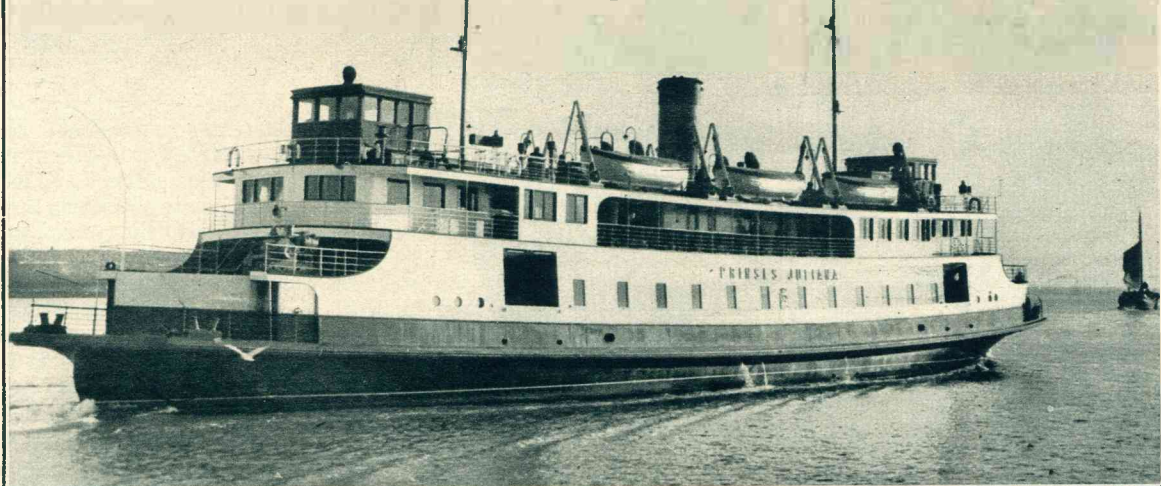
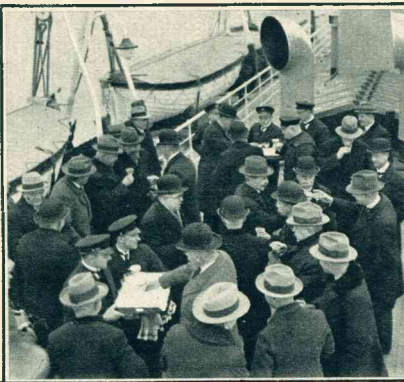

Foto van het nieuwe schip in de vaart. Er kunnen ruim 5000 passagiers en 50 à 60 auto's mee overgezet worden.

De vele genoodigden wijdden een dronk aan het welzijn van het schip in het bijzonder, en aan de welvaart van de provincie in het algemeen...

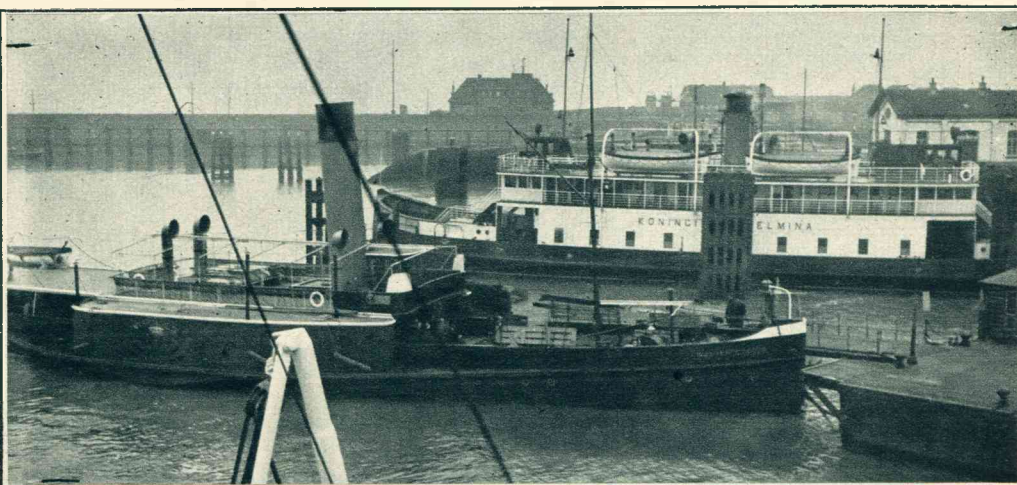
Met de „Prinses Juliana“ op officiële proeftocht. Z. Exc. de Commissaris der Koningin in Zeeland, Jhr. Quarles van Ufford, hijscht de vlag ten teken der overname van het schip door de provincie uit handen van de Rotterdamse Droogdok Mij., die het bouwde.

De nieuwe Dieselelectrische veerpont „Prinses Juliana“, die met ingang van 1 Februari in dienst werd gesteld op de lijn Vlissingen—Breskens, heeft op Donderdag 26 Januari haar officiële proeftocht gemaakt, waarbij we konden constateeren, hoe het schip op de meest moderne wijze is ingericht. Door toepassing van een vinding van den heer C. Pot, directeur van de motorenfabriek te Slikkerveer worden de schroeven van het schip gedreven door middel van een 8 cylinder Dieselmotor, welke bediening direct geschiedt door den kapitein op de commandobrug zonder tussenkomst van een machinist. Niet alleen is het mogelijk, het schip de gewone voor- en achterwaartsche beweging te geven, maar ook kan dwars gevaren worden, wat vooral voor de diensten op de Schelde een onschatbaar voordeel is. Practisch zou het thans mogelijk zijn het veer met de bediening van 1 man over de Schelde te varen.

...waarbij de burgemeesters van Vlissingen en Breskens vooral eigen stad en dorp bedachten, tusschen welke het nieuwe veer zijn diensten gaat bewijzen.

Tervijl de „Prinses Juliana“ haar tocht aanvaardde, lagen in de haven het zusterschip „Koningin Wilhelmina“ en op den voorgrond een der oerraderbootjes, dat nog den dienst Vlissingen—Terneuzen onderhoudt.

Het werk te IJansveert bracht de vier gebroeders-duikers Hardenberg, die hun vak in verschillende plaatsen des lands uitoefenen, bij uitzondering eens te zamen

Het Oostelijk deel van Zuid-Beveland wordt nu door de P.Z.E.M. ook van electriciteit voorzien: te Schore wordt de hoofdleidingskabel uitgerold.

Zeeuwsche Omroep

Hallo, hallo! hier is de persdienst van den officiële Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Oud-Vosmeer, dat de muziekvereniging en de redijkerskamer geen openbare uitvoeringen zullen geven, daar de toestemming tot een bal na geweigerd is. Het dansen weegt in Oud-Vosmeer bepaald zwaarder bij de artisten dan de kunst!

Uit Schore seinde men ons, dat de zangvereniging „Zang veredelt“ met enorm succes het nummer „Veerdrijven“ verklankt heeft. Daar zang veredelt, zal men begrijpen, dat de gedreven koeien stamboekvee waren!

Bij den gemeente-veldwachter te Zaamslag zijn als gevonden voorwerpen twee handdoeken, waarin eenig geld, gedeponeerd. Gewoonlijk wordt het „aardsche stijk“ minder kieskeurig verpakt! Of zouden de portemonnaie's in Zaamslag nog niet ontdekt zijn?

Men telegrafeerde ons uit Groede, dat de varkensvereniging momenteel bestaat uit 229 deelnemers, 15 donateurs en één eere-lid. Het benoemen van meer eere-leden is bepaald niet wel mogelijk, omdat er zoo bitter weinig eer in een varkensorganisatie zit.

Uit Sas van Gent vernamen wij, dat de blauwsel-fabriek voor onbepaalde tijd gesloten is. Ongeveer twintig arbeiders zijn werkloos geworden. Zoo ziet men, dat het zelfs voor een blauwsel-fabriek niet goed is om alles blauw, blauw te laten.

Te Nieuwdorp is het 40-jarig ambtsjubileum van den burgemeester gevierd met een stevigen voetbalwedstrijd tusschen twee concurrerende clubs. Dat had men toch niet moeten doen. Het is zoo onkiesch om bij een jubileum ver-schoppelingen te laten optreden.

Bij hetzelfde feest werden de schoolkinderen onthaald en verrast met een reep chocolade en een portret van den burgervader. Een kind kwam schreiend thuis. Het had bij vergissing geen chocolade-reep maar twee portretten gekregen.

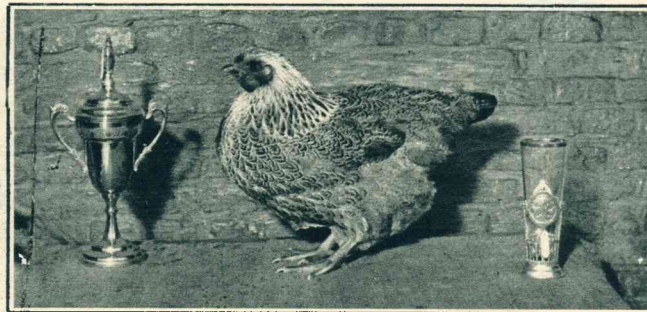
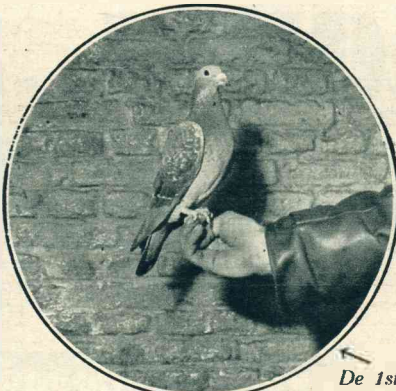
De raad van Waarde besloot, aan de tewerkgestelden bij de werkverschaffing f 1.— per week laarzen-geld te betalen. Zij, die bazige vrouwen hebben, kunnen des-gewenscht het geld besteden voor pantoffels.

Te Kruiningen besloten de veehouders hun varkens tweemaal per jaar te laten in-enten. Aan ieder varken mag nu wel een taschje worden gegeven om daarin zijn pokkenbriefjes te bewaren!

Met de nieuwe boot voor den veerdienst Vlissingen-Breskens is een proeftocht gemaakt, waarbij de provinciale pers niet is uitgenoodigd. Die is nu op een andere wijze „uitgevaren“.

Hier is nu niets meer aanwezig, waarom wij sluiten tot de volgende week. Tot ziens, dames en heeren!

Een kijkje op de commandobrug, waar de kapitein den electrischen stroom inschakelt en de roerganger door middel van een helmstok inplaats van een rad stuurt.

Te Bierliet werd een pluimveetentoonstelling gehouden van 30 Jan. t/m 1 Febr. die om de verscheidenheid der inzendingen „Eerste Zeeuwsch-Vlaamsche Tentoonstelling van konijnen, pluimvee, water- en siervogels, post- en sierduiven” werd genoemd. Het mooiste konijn, een zwart Weener ram van den heer A. Faas te Bierliet behaalde den 1sten prijs en 5 eereprijsen w.o. den wisselbeker.

De 1ste prijswinner der postduiven, die tevens 2 eereprijsen behaalde. Oude doffer, vliegklasse 100 K.M. Eig. R. Blom.

Zuiver Pencillent hen (jong) die een 1sten prijs en 2 eereprijsen behaalde. Eig. A. de Jonge te Bierliet.

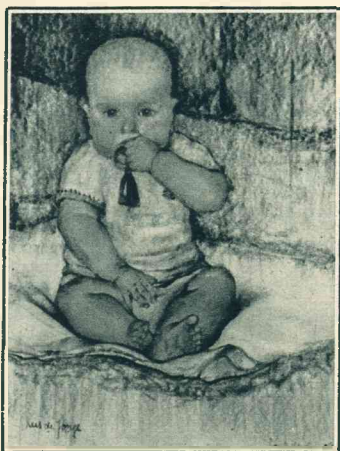
Zeeuwsch Nieuws

De Chr. werklie-denvereniging „Luctor et Emergo” onderafdeeling van „Patrimonium”, vierde te Middelburg haar 50-jarig bestaan op Maandag 23 en Dinsdag 26 Januari i.l. Foto van het bestuur van de Middelburgsche afdeeling.

Een levensgroot meisjesportret.

De heer L. Heyman, kunstschilder en teekenaar te Middelburg, heeft aldaar in het Schuttershof eenige werken geëxposeerd, waarvoor terecht heel wat belangstelling bestond. Een der mooigesteekende portretten.

„Kees de Jonge”. Een bolronde baby.

De heer E. C. Wierts van Coehoorn, Commissaris van politie te Goes, viert Vrijdag 3 dezer zijn oertig-jarig jubileum in politiedienst.

De heer J. Rothuizen nam na een ruim achtjarige werkzaamheid als zoodanig afscheid als hoofd van de Chr. School Kakeldans te Yerseke, wegens vertrek naar Maassluis.

Zaterdag 6 dezer viert de oudste inwoner van Kruiningen, de heer C. Maas, zijn negentigsten geboortedag, kras en levenslustig als ooit te voren.

De Middelburgsche H.B.S. club „Rhetoria” heeft niet onverdienstelijk een opvoering gegeven van het kluchtspel in 3 bedrijven „Een dag Dame”. Wij geven hier links de scène uit het eerste bedrijf van het bezoek van den rijken oom aan den vermeenden pas getrouwen neef. Rechts: Bij de ontknooping in het 3e bedrijf, waarbij bleek, dat oom om den tuin was geleid, maar alles weer terecht kwam.

Bie ons op 't durp

Mie Kees 'ei Wullem Pape toch altied zò'n dol g'ad. Noe, je weet wè, dà Wullem ongelooavig is; 'um gae nooit nae kerke, en à t'n in de raed scheele Jacob dwos kan zitten, dan za' d'n 't nie laete. Afijn, ie à dan altied 'ezeid: à Kees groater is, dan mot t'n nae stad, nae d'oage burgerschoole. Wan à je geleerd bin, dan bi je glad 'n aar mensch. Ik è ik d'r altied spiet van g'ad, dà 'k trek op de stee mos kommen, mae mie Kees zà 't anders weze.

En 't wiér òk anders. Kees die gieng wè nae de burgerschoole, mae 'um voelde gin spetter voo de geleerd'eid. D'eeeste keere à 't à bienae gin ienkel goed siefer, en laeter wier 't 'oe langer 'oe slechter. Noe, je begriep, dà Wullem dae nie over te spreken was. Afijn, 'oe dà 't àn gaet, à je noe mae 'n bitje voloudt, dan kom je d'r toch wè, schient. En Kees is dan òk in Amsterdam an 't stedeeren 'e sloge, mae dae buttert 't òk à nie, en 't kost 'anden mie centen. Ik zegge ik tegen Wullem: J'à die joengen 'n vak motte laete leeren, of bie joe motte nemen, noe spreke de menschen d'r mae schande van. Is 't gin waer?

Mae Wullem wier nijdig, en zee dà'k m'n mae mie m'n eige zaeken mos bemoeien.

Maer ik zegge tòch mae, dà je je kinders beter 'n vak kan leeren. En mie al die geleerdig'eid is 't noe òk zò vee nie à dà 't liekent.

Pier Snoop die is wè dokter 'eworren, ie 'ei t'r zò ommenebie tien jaer over 'e dea, en toen è z'n't mae gegeve, dien ik zò. Mae je zà je toch nie deur zò'n ynt in je 'n eige laete snieje? Ik bedanke d'r voo! En toen was 't 'n nog zò stom, om 'ier op 't durp te gaen wonen, mae dà gieng toch nie. Kà je begriep!

A' je noe is ziet, dà d'r overal vees te vee van bin, dan zà je 't toch wè uut j'n essens laete, om de guus nae zò'n schoole te stieren.

Ik bin ik 't mie Verstuute eens, toen t'n zee, dà t'n z'n zeun nae d' ambachschoole stierden. Ie zef: Noe mò je 's kieke: zò'n joengen te gae laete boeren à t'n d'r nie vee voo voelt, en dan in zò'n slechten tied, dà's niks. En à 'k noe in d' elektriek lae leeren, dà's 'n vak van de toekomst, d'r eit 'n wat an.

Net, zegge ik, d'r ei je groot geliek in. En à 't 'n klaer is dan kan d'n bie joe 't elektrieke licht anlegge.

Ja, wan je mò weten, dat emmen 'ier nog nie. Ze bin 't wè van plan 'ewist, mae de menschen hier bin nog 'n bitje benauwd van zukke diengen; da ga noe nie zò makkelijk.

'k E d'r anders òk m'n besten voo 'e daen, dà kan 'k je wè zegge. 't Is toch òk zò wat; je dou mae op 'n knopsje en 't is t'r.

Mae toen 't in de raed kwam, wazze ze d'r bienae allegaere tegen, dà kwam deur Verton, uut 't café. Je zou zò zeggen, die man 'eit t'r toch zelfs vee an, mae noe mò je weten, dà t'n agent is voo de petroolie. D'r eit t'n 'n mannetje voo, die dà rondbriengt bie de menschen, en ja, à d'elektriek èkomme was, à dà t'r 'anegae, dà begriep je. En noe doe m'n 't mae mie de petroolie, mae dat is voo de vrouwen nog à wat; 'eel dien onderou van de lampen. Mae noe èk wee g'oore, dà petroolie 't beste is voo j'n oagen, en dà glò 'k noe òk wè, wan ik bin noe bekant 60 jaer, en 'k kan nog leze en schrieve zonder bril. En de vrouwe òk. En noome Kees en moei Piete òk. Afijn, dà bin toch van die diengen, dae stae je gewoon voo.

PIER VAN 'T HOF.

Prijsverlaging...

vanaf 1 Februari

MAGGI'S SOEPEN

De soep van kwaliteit!

de 10 ct soorten worden verlaagd: per tablet op **8 ct**

ERWTEN
FAMILIE
JULIENNE
KONINGINNE

RIJST-JULIENNE
RIJST met TOMATEN
RUMFORD
SELDERIJ

DRAAD-VERMICELLI
KORREL-VERM. MET TOMATEN
WINDSOR

de 12 1/2 ct soorten worden verlaagd: per tablet op **10 ct**

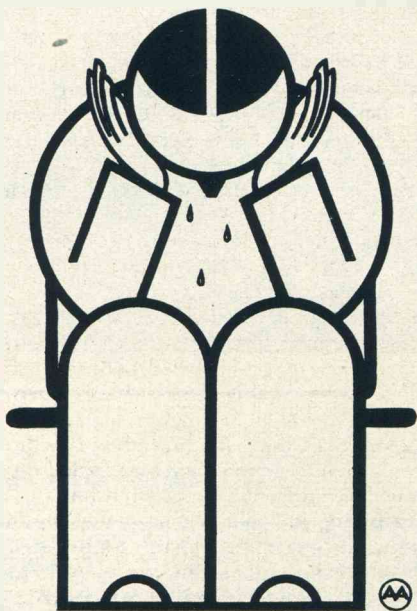
CHAMPIGNON
KERRY

LONDONDERRY
MOCK-TURTLE

OSSENSTAART
TOMATEN

De prijzen der soorten: GROENTE en TAPIOCA-JULIENNE blijven onveranderd op 10 Ct.

De nieuwe prijzen gelden ook, wanneer op de etiketten nog de oude prijzen gedrukt staan
FABRIEK VAN MAGGI'S VOEDINGSMIDDELEN, FILIAAL AMSTERDAM

**En De Man treurde zeer . . .
omdat zijn advertentie niet voldoende
succes had**

● Omdat zij stil en onopgemerkt gestorven was. Na een kort leven. Te kort om opgemerkt te worden. . . . Bent U er zeker van dat Uw advertentie niet nutteloos gestorven is?

Laat uw advertentie langer leven dan den tijd van een haastigen blik. Zorg, dat zij

gelezen moet worden. Dat zij telkens en telkens weer onder de oogen van uw lezer komt. Op oogenblikken, dat hij tijd en lust heeft om te lezen . . .

Met andere woorden:

Adverteer in een periodiek! Vervijf, vertienvoudig de waarde van uw advertenties!

ADVERTEER IN PERIODIEKEN

DE EEN OF MEER MALEN PER WEEK OF PER MAAND VERSCHIJNENDE BLADEN

GEEF UW ADVERTENTIE EEN LANGER LEVEN

VEREENIGING DE NEDERLANDSCHE PERIODIEKE PERS

4

LIJDERS AAN MAAGPIJN

maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering zullen baat vinden bij het gebruik van het reeds meer dan 40 jaren in den handel zijnde **Maagpoeder Boom**

Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.

DOOR 'T GEBRUIK VAN

NIVA TANDPASTA

STEUNT GIJ

5 Nederlandsche Industrieën, daar de voorn. grondstoffen en de verpakking ook

NEDERLANDSCH FABRIKAAT
zijn.
Helpt dus mede, de malaise in EIGEN LAND te bestrijden.
Grote Tuben 75 cts.
Kleine Tuben 25 cts.
Dr. H. NANNING's
Pharm. Chem. Fabr. N.V., Den Haag.

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

ADVERTEERT IN DIT BLAD

Ruwe schrale huid en springende lippen
PUROL
Doos 30. Tube 80 ct. Bij Apoth. & Drogisten

TECHNISCH BRIEFONDERWIJS
voor:
Waterbouwkunde . . .
Betonb. Wegenbouw . . .
Werktuig. Scheepsbouw . . .
Gastrotechniek Verwarmingst.
Machinist Chauff. - Mont.
Electrotechniek Koeltechniek
Loodgieter Radiotechniek
Timmerman Meubelmaker
Schilder Metselaar
Wagenmaker Schoenmaker
Analist Etaleur
Boekhouden Stenografie
Handelscorresp. Nederlandsch.
Fransch Duitsch Engelsch.
Geïllustreerde prospectus en proefles gratis.
ITMO
HILVERSUM
Opleiding N.O. akten en andere diploma's.

**Alle raadgevingen helpen niets.
Ik was radeloos. Wanhopig.
Toch is de reumatiek nu verdwenen!**

MIJNHARDT'S
lateer
tabletten
DOOS 60
TEGEN VERSTOPPING
Bij Apoth. en Drogisten

Er is misschien geen kwaal waarvoor vrienden en kennissen zooveel middelen weten als voor reumatiek. Die raad is altijd welgemeend — maar zelden vindt de lijder er baat bij. En als het middel verkeerd is, kan het oneindig veel kwaad doen. Daarbij komt nog, dat die herhaalde teleurstellingen na elke nieuwe methode een hopeloos gevoel veroorzaken, een gevoel alsof niets ter wereld u helpen kan. Toch wilde deze vrouw het nog een keer proberen — misschien aangemoedigd door een verklaring als hieronder, berustende op de werkelijke verklaring van een ander. Hoe 't ook zij, ze probeerde het eens met Kruschen Salts — en, natuurlijk, dit stelde haar niet teleur. *„Twee of drie jaar lang ben ik onder behandeling geweest voor de reumatiek in mijn rug, die mij het leven ondraaglijk maakte. Ik moest altijd, naar bed gaan, totdat de pijn weer over was. Vrienden raadden mij allerlei middelen aan om te proberen, totdat ik er radeloos onder werd, want er was niets wat mij ook maar enigszins hielp. Toen, ongeveer twee jaar geleden, begon ik met Kruschen Salts. Ik vind dat dit mijn ingewanden weer geheel in orde heeft gebracht en het heeft me al gauw genezen. Ik kan naar waarheid beweren, dat niets me zoo gezond en fit houdt als „de kleine dagelijksche dosis“ van uw wonderlijke Kruschen Salts. U kunt van dezen brief naar eigen goeddunken gebruik maken, opdat andere lijders er hun voordeel mee kunnen doen. Mevr. W. L. C.“*

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Circusmeisje

DOOR

JOHAN DE GRAAFF

Ik kan er zoo niets van zeggen, meneer Paul, ik zal eerst eens moeten gaan kijken," gaf 't meisje hem met een hulpeloos schouderophalen ten antwoord. Haar verlegenheid weerhield Paul van verdere vragen. Het kleine voorval scheen storend op de stemming van de aanzittenden te hebben gewerkt, want iedereen zweeg en haastte zich om een einde aan het ontbijt te maken. Met een zucht van verlichting zag Paul den directeur eindelijk opstaan, welk voorbeeld onmiddellijk door de anderen werd gevolgd.

"Komt u om elf uur een kopje koffie bij ons drinken, meneer van Affelen?" haastte de ponyrijdster zich te vragen, toen Paul met Moelay den wagen wilde verlaten.

"Juffrouw van Staveren was gisteren reeds zoo vriendelijk mij daartoe uit te noodigen," antwoordde Paul op koelen toon, onaangenaam getroffen als hij was door het leedvermaak waarvan de Duitsche bij de verschijning van den stalknecht had blijk gegeven.

De ponyrijdster beet zich op de lippen en wendde zich vervolgens met een spottend gelaat tot de dompteuse, die haar blik onbewogen en met een hooghartigen trek om den mond doorstond.

Zoowel Paul als de directeur hadden dien blik opgevangen en terwijl zij zich samen verwijderden, keken ze elkander onwillekeurig eens aan.

"Jalousie de métier," maakte Farber Paul duidelijk. "Erna heeft een klein en benepen zieltje en ze is bovendien harteloos en coquet. In een andere omgeving zou ze zelfs gevaarlijk kunnen zijn, maar hier kennen wij haar en wij houden haar zooveel mogelijk buiten onze vertrouwelijke aangelegenheden. U is dus gewaarschuwd," besloot hij glimlachend.

Paul knikte geamuseerd.

"Ik heb haar al spoedig op haar juiste waarde weten te schatten," verklaarde hij lachend. Terstond weer ernstig wordend, lag hem de vraag op de lippen of de stalknecht, wiens verschijning hem zoo onaangenaam getroffen had, in familiebetrekking tot de dompteuse stond, doch zich herinnerend hoe de directeur den vorigen avond alle uitleggingen daaromtrent vermeden had, legde hij, hoewel met tegenzin, zijn nieuwsgierigheid het zwijgen op.

Op het punt staande, zijn eigen wagen binnen te gaan, zag Paul een auto den toegang tot het wagenpark inrijden, waaruit hij den dokter, een van zijn studiegenooten, te voorschijn zag komen. Op de verwonderde vraag van zijn vriend verklaarde hij lachend wat hem in het circus had gebracht, waarop de directeur den medicus naar het verblijf van den fakir geleidde. Eenige minuten later kwam hij weer te voorschijn en belangstellend informeerde Paul wat de kleine scheelde.

"Longontsteking in ernstigen graad, Paul," antwoordde de dokter met een bezorgd gelaat. "Het kind mag hier geen oogenblik langer blijven, ik zal direct maatregelen nemen, dat het overgebracht wordt naar het ziekenhuis."

Deze tijding bracht ontsteltenis teweeg en nadat de dokter vertrokken was, begaven de dompteuse en de clown, diep onder den indruk van het gevaar, waarin het vierjarig kind, dat aller lieveling was, verkeerde, zich naar den wagen van het Hindoe-paar. Een oogenblik later kwam Sidi Moelay Paul waarschuwen, dat de rijlessen in 't circus aanvingen, waarop deze zich schoorvoetend naar de tent begaf.

Tot zijn bevreemding en ergernis constateerde Paul, dat hij bijna alle belangstelling in de paardendressuur, die hem eerst zoo aangetrokken had, verloren had en hoewel hij zijn best deed, de aanwijzingen en uitleggingen van den Arabier te volgen, gelukte het hem niet, zijn onverdeelde aandacht daarbij te bepalen. Telkens dwaalden zijn gedachten gedurende de eerstvolgende twee uren naar de dompteuse en naar het gebeurde aan de ontbijttafel af en toen het eindelijk elf uur was, verheugde hij er zich in, zich te kunnen verwijderen.

Zichzelf bespottend als een kinderachtige dwaas, begaf hij zich naar het verblijf van de dames, waar hij tot zijn teleurstelling alleen de ponyrijdster aantrof.

"Tine is met Mathama naar het ziekenhuis," legde de Duitsche hem uit, nadat zij hem had verzocht binnen te treden en hem een stoel had aangeboden. "De fakir vond het beter dat de Rani hier bleef, zij is nogal zenuwachtig als het de kleine betreft en haar man vreesde dat het afscheid in het ziekenhuis haar te veel zou aangrijpen, begrijpt u."

Om niet opzettelijk onbeleefd te schijnen verborg Paul zijn teleurstelling zoo goed mogelijk en trachtte zijn bezoek door een gesprek te rekken, in de hoop dat de dompteuse spoedig zou terugkeeren. De Duitsche, die, naar hij had opgemerkt, zich tegenover hem verdienstelijk trachtte te maken door hem ongevraagd in te lichten omtrent de andere leden van den troep, maakte hem dit gemakkelijk.

"'t Is een heele slag voor de ouders om hun kind hier te moeten achterlaten, meneer van Affelen," begon zij. "Overmorgen vertrekken we naar Zutphen en Mathama en zijn vrouw kunnen daar niet gemist worden natuurlijk, hun optreden behoort tot de sensatienummers."

Paul knikte. "Juffrouw van Staveren schijnt veel van het kind te houden," merkte hij op.

"Ja, maar Hans toch nog het meest," antwoordde de Duitsche.

"Dan is hij daarom zeker zoo bedrukt," veronderstelde Paul.

"Nee, zoo is hij altijd," verzekerde de ponyrijdster. "Ik ben nog niet zoo lang aan den troep verbonden, maar ik vernam van anderen, dat Hans een groote teleurstelling heeft ondervonden in zijn leven. Weet u dat Hans maar een tooneelnaam van hem 's? Niet? Ja, hij heet anders, maar ze noemen hem allemaal Hans. Hij moet een paar jaar geleden een ongelukkige liefde hebben gehad en zoo is hij bij het circus gekomen. Hij kon het in de stad niet meer uithouden. Soms, als hij zoo'n bui heeft, spreekt hij dagenlang geen

woord, maar in 't circus is hij altijd de beste dolle man. De directeur zegt, dat hij op zijn best is als hij veel verdriet schijnt te hebben. Maar dat kan toch geen echte vrolijkheid zijn, gelooft u wel?"

Paul knikte ontkennend, doch vermeid het iets te zeggen; hij vreesde dat een enkele belangstellende vraag de praatzieke Duitsche verleiden zou tot nog grooter onbescheidenheid.

"Ja, het is een zonderling mensch, de clown," ging zij voort, "als men met hem spreekt is zijn belangstelling alleen maar geveinsd en soms geeft hij niet eens antwoord. Gewoonlijk zoekt hij zijn troost bij de kleine Sitah, die veel van hem houdt. Hij kon soms heele dagen met haar en haar poppen zitten spelen. Gek voor 'n man, vindt u niet?"

Een antwoord werd Paul bespaard door de verschijning van de dompteuse. Haar oogen verrieden dat zij gehuild had en Paul wendde, zonderling bewogen bij den aanblik van haar verdriet, zijn blik van haar af.

"Het spijt me dat ik mijn woord niet kon houden," verontschuldigde het meisje zich, den wagen binnentredend. "Maar Erna zal u wel hebben gezegd dat ik naar het ziekenhuis was gegaan, vertrouw ik."

"Ja, dat vernam ik; hoe maakt uw klein vriendinnetje het nu?" vroeg Paul.

"Haar toestand schijnt gevaarlijk te zijn, het vervoer heeft haar geen goed gedaan."

"Is er onmiddellijk levensgevaar?"

"Nee, maar men verwacht de crisis tegen den nacht," antwoordde de dompteuse bedrukt. Terwijl ze met een hoofdknikje de koffie aannam, die de ponyrijdster haar aanbood, vervolgde zij bedroefd; "t Is zielig, we voelen het verdriet van de arme ouders zoo echt mee, we houden allemaal veel van het kind."

"Ja, het is ook een echt lief en aanhalig meisje," viel de Duitsche in, "heel iets anders dan die jongen dien we vorig jaar hier hadden, een neefje van den directeur. Hè, ik kon dat leelijke gezicht niet uitstaan."

Er trilde verontwaardiging in Tine's stem, toen zij op die woorden inging.

"Ik vind dien afkeer misplaatst, Erna, alle kinderen behooren voor ons gelijk te zijn. Indien er al sprake mocht zijn van voorkeur, dan zou juist een gebrekkig of leelijk kind meer recht hebben op onze liefde dan anderen. Zoo moet een moeder het ook voelen, dunkt me; het kind dat ongelukkig is heeft haar liefde het meest noodig. Ik ben op een school geweest, waar de kinderen met een lief uiterlijk en zij die het gemakkelijkst met de lessen meekwamen het meest gewaardeerd werden en werden voorgetrokken, terwijl de andere kinderen, waaronder zelfs eenige weezen waren, de minste belangstelling trokken en nooit eenig blijk van genegenheid of waardeering ontvingen. Zooiets is heel verkeerd, dunkt me."

Het meisje had met toenemende verontwaardiging gesproken en de Duitsche zat haar quasi-verbaasd met open mond aan te kijken.

"Maar kind," viel zij spottend uit, "waar haal je die levenswijsheid vandaan? Je zou me waarachtig doen gelooven dat je op een kansel had gestaan."

"Ach ja, wat dom ook van me, om me zoo op te winden, 't is toch..."

"Toch maar paarden voor... neen, ik bedoel toch maar boter aan de de galg gesmeerd," viel Paul haar lachend in de rede. "U heeft gelijk, juffrouw Tine, het zijn de ongelukkigen en zwakken, die het meest behoefte hebben aan onze sympathie en steun, de zonnekinderen onder de menschen komen ook wel zonder hulp van de verstandigen door de wereld, want er blijven altijd nog genoeg onverstandigen over om hen te prijzen en aan te moedigen."

Het voorbijgaan van Willem, den knecht van den leeuwenstal, gaf de ponyrijdster een hoogst welkome gelegenheid zich te wreken. Terwijl de man een brutalen blik in den wagen wierp, merkte zij op: "Daar gaat onze geliefde vriend of liever die van u, Tine. Hij gaat zijn gebruikelijke hoeveelheid schnapps koopen voor hij zich aan de lunch zet. Bah, wat een man..."

Er lag hatelijkheid in haar stem en Paul, die Tine doodsblijk zag worden, trachtte de situatie te redden door onmiddellijk op te staan.

"Komt het u gelegen nu het voorgenomen bezoek aan de leeuwen te brengen?" wendde hij zich met 'n warmen klank in zijn stem tot de dompteuse, die zichtbaar moeite deed haar zelfbeheersching te bewaren.

"Welzeker, meneer," antwoordde zij met bevende stem en haar oogen van hem afwendend, "het gebeurde van vanmorgen heeft me nog geen gelegenheid gegeven naar Zemba om te zien."

"Willen we dan maar onmiddellijk gaan?" hernam hij, terwijl hij den wagen verliet zonder de Duitsche met een blik te verwaardigen.

Zonder een instemmend antwoord van haar af te wachten, stak hij met een hartelijk gebaar zijn hand uit om haar behulpzaam te zijn van het trapje af te komen en, hoewel aarzelen legde het meisje voor 'n oogenblik haar hand in de zijne. Met een lichten druk, die haar verward en blozend naar hem deed opzien, liet hij haar los. Om haar gelegenheid te geven geheel tot zichzelf te komen, begon hij te spreken over de lessen die hij dien morgen gevolgd had.

"En gaat u vanmiddag weer paardrijden?" vroeg het meisje, toen hij een oogenblik zweeg.

"Nee, neen, vanmiddag moet ik aan mijn moeder mijn wedervaren... wel, wat onachtzaam... daar ben ik vergeten dat ik nog een brief van haar

*De Kippenmarkt
te Leeuwarden*

Jaarlijks worden er duizenden, die de vrijheid nodig hebben als wij ons voedsel om tot wasdom te komen, gedood of in een staat van smadelijke vernedering gebracht en dat alleen onder voor- geven dat ze gevaarlijk zijn of omdat de men- schen er genoeg in vin- den, hun meerderheid tegenover hen te toonen en hen aan zich te on- derwerpen."

"Maar ze zijn toch gevaarlijk," wierp Paul haar tegen.

"Ja zeker, maar al- leen dan als de mensch hen belaagt, meneer. Mijn vader heeft aan verschil- lende leeuwenjachten in Afrika deelgenomen, hij heeft er ook op den lui- paard gejaagd. En hij is door de jaren tot dezelfde ervaring gekomen als alle andere jagers in de wil- dernis, namelijk, dat er geen gevaarlijk wild in vrijheid bestaat. Zij wor- den eerst dan gevaarlijk voor den mensch, als deze het op hun vrijheid of op hun leven heeft gemunt.

Geen enkele soort grof wild, geen olifant, leeuw, wilde buffel, rhinoceros of tijger zal den mensch uit eigen beweging aanvallen, integendeel zij verbergen zich zooveel mogelijk voor den mensch. Een leeuw, bijvoorbeeld, zal zich nooit stoutmoedig op den dag vertoonen. Hij sluipt van de eene schuilplaats naar de andere, maar wanneer hij zich ontdekt ziet en in het nauw gebracht wordt, dan kan zelfs geen olifant hem in moed en geen tijger hem in bloed- dorst overtreffen. Voor mijn gevoel ligt er iets stuitends in die eeuwige achtervolging, waaraan al die in vrijheid geboren schepselen blootstaan. Al missen ze dan een redelijk verstand, ze bezitten toch een hoog ontwikkeld in- stinct en ze zijn even gevoelig, zoo niet gevoeliger dan de mensch voor smart en vreugde, al komen die aandoeningen dan ook op een voor ons dikwijls onbegrijpelijke wijze tot uiting.

Oh, voorzover de jacht ten doel heeft den mensch werkelijk te beveiligen, acht ik haar te billijken, maar het meerendeel der dieren valt ten offer aan den moordlust der menschen, alleen terwille van de jacht en om hun zucht naar avonturen te bevredigen. Dat zijn onedele drijfveeren, die den mensch, den koning der schepping, onwaardig zijn. Temeer onwaardig, omdat hij bij de jacht over hulpmiddelen beschikt die elke gedachte aan een eerlijken strijd onmogelijk maken en die de jacht op een monsterachtig moordfestijn doer ge- lijken."

Het meisje had allengs met meer vuur gesproken en getroffen door haar hartstochtelijk betoog luisterde Paul toe.

"En neemt u nu een dier dat in gevangenschap geboren is en dat dus de vrijheid nooit heeft gekend. Een oppervlakkig mensch zal zeggen, dat zoo'n beest geen besef heeft van wat hij mist in de kooi, maar het dier heeft zijn in- stincten, oer-instincten, die nooit en onder geen omstandigheden ooit verloren gaan. In gevangen staat moet hij die ingeboren instincten, die vaak gevaarlijk zijn voor den mensch, leeren verloochenen en dit kan nooit anders geschieden dan door pijn. Een mensch kent den remmenden invloed van het verstand of van het geweten, het dier kan slechts het begrip, van wat in de oogen van den mensch goed of niet goed, dienstig of verkeerd is, worden bijgebracht langs den weg van het gevoel. Zoo is voor mij dressuur nagenoeg gelijk aan mishan- deling!"

"U heeft gelijk," antwoordde Paul, onder den indruk van haar woorden en van haar aanval op het beroep dat zij diende.

"Ik weet wel," ging de dompteuse voort met iets als treurigheid in haar stem, "dat ik verschrikkelijk inconsequent ben, door het beroep dat ik veraf- schuw te blijven uitoefenen, maar helaas hebben de omstandigheden ertoe geleid. Mijn vader, hoe goed hij mij ook begreep, heeft me dikwijls een droom- ster en een dweepster genoemd en misschien ben ik dat wel. En toen ik deze erfenis aanvaardde was mijn eerste verheugende gedachte dat mijn dieren nu vrij zouden zijn, tenminste niet langer verplicht om hun natuur geweld aan te doen tegenover een op sensatie belust publiek. Ik had gehoopt dat een of andere dierentuin hen over zou nemen, waarin zij veel meer vrijheid van be- weging en een natuurlijker omgeving zouden krijgen dan ik hun b'eden kon. Maar helaas bleek dit onmogelijk. De directeur kon geen anderen dompteur vinden en een circus zonder leeuwen is een onmogelijkheid. Bovendien was er nog een andere reden die het wenschelijk maakte deze tournee te beëindigen en zoo moest ik mijn liefsten gewenst wel het zwijgen opleggen."

"Enfin, het is nu gelukkig nog maar voor korten tijd, juffrouw Tine" viel Paul met hartelijke stem in, "en dat verheugt me voor u het meest. Ik

in mijn zak draag. Enfin, dien lees ik straks wel even," viel hij zichzelf in de rede.

"Wenscht u hem soms eerst in te zien?" vroeg de dompteuse beleefd.

"Nee, volstrekt niet, ik weet wel, juffrouw Tine, wat zij schrijft. Ik ben een paar jaar op reis geweest en het was in al haar brieven hetzelfde. Kom terug, kom terug... en dan nog iets anders..." antwoordde hij met een glimlach.

"U is wel gelukkig met het bezit van een moeder," merkte het meisje met een zucht op.

"U heeft gelijk," gaf hij ernstig ten antwoord, "en ik geloof... wel, ik geloof, dat ik dit bezit niet genoeg waardeer."

"Ach ja, zoo gaat het helaas met ons allemaal, wij waardeeren het bezit van iets dat ons lief en dierbaar is pas voldoende als het ons ontnomen wordt. Dat is een algemeen voorkomende menselijke fout, geloof ik. Ik tenminste heb nooit zooveel van mijn moeder en vader gehouden dan toen ik hen missen moest, weet u?"

Er kwam een zacht, warm licht in de oogen van het meisje, terwijl zij over haar ouders sprak en bewogen deed Paul er het zwijgen toe. Bij het leeuwenverblijf aangekomen, opende de dompteuse de deur en binnentredend werd Paul ontvangen met een dof, ingehouden gegrom, dat hem onwillekeurig even huiveren deed.

HOOFDSTUK VII

KONINGEN IN BALLINGSCHAP

Ziehier mijn vrienden en vriendinnen in gevangenschap," sprak 't meisje ernstig, terwijl ze haar blik naar haar metgezel ophief.

Paul zag een drietal getraliede ijzeren kooien naast elkander opgesteld, waarin, om vechtpartijen te voorkomen, de leeuwen en leeuwinen afzonder- lijk waren ondergebracht. Alleen Zemba, de Lybische woestijnmonarch, had een vrouwtje tot gezelschap. Het kleine wijfje, uit den Atlas afkomstig, voelde blijkbaar groote bewondering voor haar heer en zij toonde metterdaad haar zorg en liefde door onophoudelijk de vliegen te verjagen die hem plaagden.

Toen de dompteuse en Paul binnenkwamen lag Zemba rustig te slapen met zijn machtigen kop tusschen de voorpooten van zijn wijfje gedoken, die trouw de wacht hield over zijn rust. De andere dieren liepen rusteloos de kooien rond, nu en dan den kop opheffend naar het hoge venster, waardoor een enkele zonnestraal naar binnenviel. Eenige hunner deden een ingehouden gebrul hooren toen Paul naderbij kwam, doch een gebiedend: „Stilte!" van de kleine dompteuse, dat als een belachelijke bespotting klonk tegenover deze machtige en bloeddorstige woestijnheerschers, bracht de leeuwen tot zwijgen.

"Ze zijn alle in hetzelfde jaar geboren," legde het meisje uit, toen Paul naar de leeftijden der dieren informeerde, „alleen Zemba is een jaar ouder en is nu in zijn zevende levensjaar. Behalve de twee, die in gevangenschap geboren werden, zijn ze alle nog heel jong in de woestijn en in de bergen van Noord-Afrika gevangen."

"Wanneer ze gemakkelijk aan hun gevangenschap?" informeerde Paul.

"Nee, integendeel. Deze zeven dieren behoorren met nog vier andere, die elders zijn ondergebracht, tot een jachtbuit van meer dan dertig welpen, waar- van er ruim twintig op jongen leeftijd stierven."

Paul werd getroffen door een lichte trilling in haar stem.

"U zegt dat alsof het u bedroefde," merkte hij op.

"Ja," antwoordde het meisje zacht, „het drukt me altijd als ik eraan denk dat er zooveel dieren ten offer vallen aan de sensatiezucht van den mensch.

heb alle respect voor uw moed en voor de dapperheid waarmee u zich door het leven weet te slaan, maar toch acht ik het circusleven voor u niet geschikt. U doet me ook heelemaal niet aan een artieste denken."

Paul zag het meisje de wenkbrauwen fronsen en haastig ging hij voort: „Versta me goed, ik acht dit beroep niet minderwaardiger dan eenig ander waarmee men op eerlijke wijze in zijn onderhoud voorziet, maar de levenswijze en de omgeving moeten u toch wel tegen de borst stuiten. Het komt me zoo voor, dat u in elken anderen werkkring beter op uw plaats zoudt zijn en dat u daarin ook veel meer voldoening moet vinden, dan in het applaus van een op sensatie belust publiek, dat avond aan avond zit te berekenen hoe diep de tanden en de klauwen van de leeuwen wel in uw lichaam zouden dringen als deze u aanvielen. En dan het gezelschap waarop u is aangewezen..."

„Oh, de menschen zijn allemaal even goed en voorkomend voor mij, meneer van Affelen," viel het meisje hem haastig in de rede.

Paul dacht aan de openlijke en bedekte hatelijkheden van de Duitsche en aan haar zonderlingen oppasser, wiens gezelschap en vertrouwelijke toon haar wel hinderlijk moesten zijn.

De dompteuse scheen te begrijpen, waaraan hij dacht en terwijl een vluchtige blos haar wangen kleurde, vervolgde zij haastig: „Och, het betekent niets, meneer, nog vier, vijf weken en dan is dit tusschenspel in mijn leven afgelopen. Dan zijn er gelukkig geen voorstellingen of Zemba's meer, geen goede of slechte recettes en geen publiek, dat nauwkeurig op al mijn bewegingen let. Dan zal ik eindelijk vrij zijn om me aan een taak te wijden, die me veel meer lief en dierbaar is. En jullie zullen van me moeten scheiden, vrienden..." wendde zij zich tot de leeuwen, terwijl ze haar hand door de tralies stak en een der dieren streelde.

Er kwam even een bedroefde uitdrukking in haar zielvolle oogen en met een lichte trilling in haar stem ging zij voort: „Ik hoop, dat ik hun een rustig leventje kan bezorgen in een ruimere, meer natuurlijke omgeving, waarin hun gevangenschap door een goede behandeling draaglijk wordt gemaakt. Ik vrees echter, dat deze wensch nog wel eenige moeilijkheden zal opleveren voor hij in vervulling zal gaan. De zoölogische tuinen in Holland willen geen zeven volwassen leeuwen hebben en kunnen die misschien ook niet onderhouden. En de dieren verdeelen en hen zoo noodig ten geschenke geven, indien de onderhandelingen afstuiten op financieele bezwaren, is me ook een onmogelijkheid, omdat, enfin, u begrijpt het misschien wel, men wordt niet rijk in dit beroep..."

Het meisje wierp na deze woorden een handvol versnaperingen voor de leeuwen en keerde zich toen tot Zemba, die nog altijd op zijn buik lag en uit zijn slaap ontwaakt was. Toen zij ook hem een versnapering toewierp, stond de Lybische monarch op, doch trok terstond met een gebrul van pijn den rechtervoerpoot op.

„Hij heeft iets aan dien poot," viel Paul plotseling uit.

„Ja, ik zal er onmiddellijk even naar kijken," antwoordde de dompteuse, „ongetwijfeld zal dit het zijn, waarvoor Willem me vanmorgen waarschuwde. Wilt u hier blijven, meneer van Affelen, of zal ik Moelay even roepen?"

„Nee, nee, ik wil heel graag hier blijven. Maar hoe kan ik u beschermen, u gaat toch zeker in de kooi?" vroeg Paul met een bezorgden blik.

„Ja, ik moet even de kooi in, maar dat is niets bijzonders. U is toch niet bevreesd?" vroeg de dompteuse lachend.

„Nee, niet voor mezelf natuurlijk, maar wel voor u," antwoordde Paul.

„Moet ik buiten de kooi blijven, terwijl u daarbinnen is? Dat is toch..."

„Heel gewoon," viel zij hem lachend in de rede. „Als u die ijzeren staaf daar uit den hoek neemt, kunt u Zemba altijd afweren als hij mij kwaad zou willen doen. Maar stel u gerust, hij doet me niets, 't is echter een voorzorgsmaatregel, dien ik nooit verwaarloos."

Nadat zij een witte jas had aangetrokken, trad het meisje vlug in de kooi, terwijl Paul zich voor de tralies opstelde en het dier voortdurend in het oog hield. Op een kort bevel legde Zemba zich neer en bleef rustig liggen, terwijl het meisje bij hem neerknielde. Gedwee, begrijpend, dat zij hem van die vreemde pijn verlossen wilde, liet het dier toe, dat de dompteuse den klauw ophief en de zool onderzocht.

Met een uitroep wees het meisje Paul plotseling op een grooten hout-splinter, die als een wig

tusschen de teenen van den klauw gedrongen was. Terwijl Paul met bezorgde belangstelling toekeek, deed zij eenige vergeefsche pogingen om den splinter met haar fijne vingers te verwijderen, doch zij miste de kracht en stond eindelijk met een zucht op.

„Ik kan hem niet helpen," zei ze teleurgesteld, „ik zal Moelay even moeten roepen."

„Moelay?" vroeg Paul verbaasd. „Durft hij dan in de kooi te gaan?"

„Jawel, maar dan schuiven we een beweegbaar hek met verstelbare tralies voor Zemba, zoodat hij machteloos is. Kijk, zoo..."

Zij beval den leeuw in een hoek te gaan liggen en nadat zij de leeuw door de verbindingsdeur in een andere kooi had gesloten, liet zij een hek van de zoldering neer en sloot Zemba hierachter, zoodat hij zich niet verroeren kon.

„Zoo is hij ongevaarlijk, ziet u?" wendde zij zich glimlachend tot Paul.

„Inderdaad en verbluffend gemakkelijk te helpen. Wil ik nu misschien eens probeeren of ik den splinter trekken kan?"

„Durft u?" vroeg het meisje lachend.

„Durven? Op deze manier is het geen waagstuk en is er geen moed voor noodig. Als ik hem echter een kies moest trekken, zou ik me eerst nog wel eens bedenken. Mag ik nu bij u in de kooi komen?"

„Ja zeker, maar legt u uw sigaret dan weg, als u wilt. Zemba haat dat kleine stompje vuur, weet u. Moelay heeft hem eens een brandende sigaar tusschen de oogen geworpen, toen hij zijn klauw naar me ophief. Sindsdien kan Zemba noch vuur noch den Arabier meer uitstaan. Zie zoo, in orde, komt u maar binnen."

Paul trad de kooi in en onderzocht den poot.

„Ziet u den splinter zitten?" vroeg het meisje.

„Ja," antwoordde hij, terwijl hij eenigszins verward naast Tine neerknielde.

De Nubiër keek den indringer onderzoekend aan en zijn neus en bovenlip optrekkend, scheen hij te weifelen of hij zijn vijandschap moest toonen of zich rustig houden.

Onzeker van zichzelf, legde Paul zijn hand om den klauw en trok er met een krachtigen ruk den splinter uit. Zemba gromde, maar begrijpend dat hij de pijn verdragen moest, bleef hij rustig liggen, hoewel zijn bovenlip trilde van toorn.

„Ziedaar, dat is gebeurd," sprak Paul met schorre stem, zich tegelijk met Tine oprichtend.

„Uw stem verraadt dat u zenuwachtig is en u beeft ook," merkte zij met een glimlach op. „U bemerkt wel dat men als vreemde toch nooit op zijn gemak is bij een verscheurd dier."

„Ja, u heeft gelijk," gaf de jongeman toe, het meisje verward aanziende.

Lichtelijk verlegen sloeg zij plotseling haar oogen voor hem neer en verwonderd vroeg zij zich af waarom hij zoo'n haast maakte om de kooi te verlaten. Indien zij echter had kunnen vermoeden dat Paul's zenuwachtigheid veroorzaakt was door den zachten lathyrusgeur die van haar uitging en door eenige onbescheiden haarkrulletjes die even zijn gelaat hadden gestreeld, zou haar eigen verwarring grooter zijn geweest en zou zijn ontroering haar hart verontrust hebben.

(Wordt voortgezet)

In het Oranjepark
te Apeldoorn

HET CALMETTE- INSTITUUT

Wij hebben voor eenigen tijd terug, toen het zoogenaamde „Calmette-proces” te Lübeck in vollen gang was, aan onze lezers 'n kijkje kunnen geven in de gerechtszaal, waar zich de slotacte van 't trieste drama, dat dezen naam droeg, afspeelde.

Bij de publicatie van deze nieuwe serie foto's die met het proces in meer verwijderd verband staat, is 't vonnis in deze geruchtmakende zaak wellicht reeds gevallen. Maar wanneer de namen van de betrokkenen in dit geding reeds vergeten zullen zijn, dan zal de belangrijkste van allen toch nog blijven en steeds met eere worden vermeld — gelijk hij met dankbaarheid is opgeteekend in de geschiedenis van de worsteling van den mensch tegen de sloopende volkskwaal, de tuberculose. Calmette's naam dient ge-

noemd te worden naast dien van Robert Koch en van zoovele andere onbaatzuchtige strijders voor het heil der menschheid.

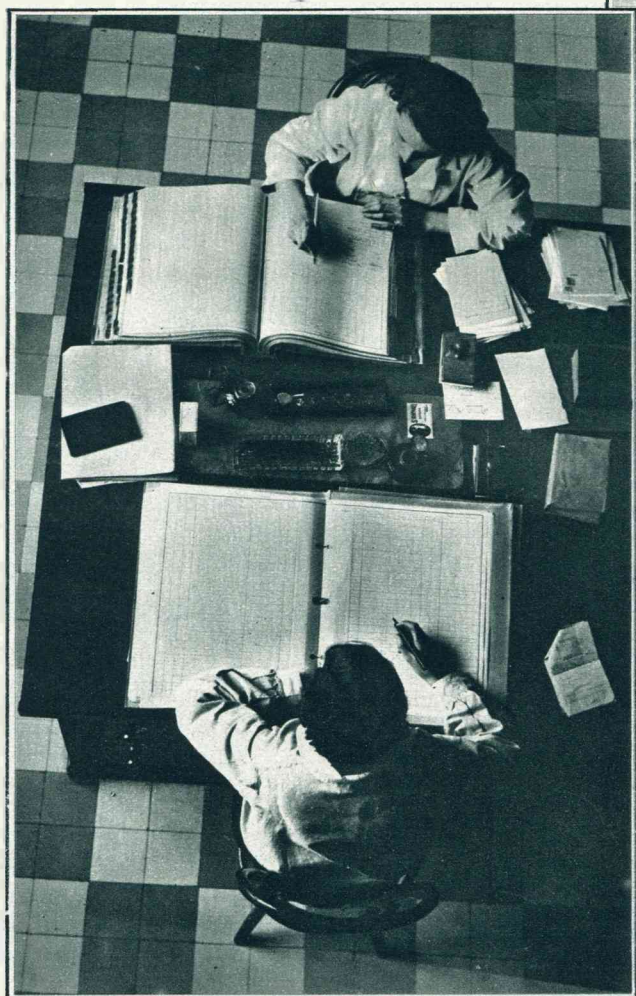
Het beroemde en helaas door het Lübecker proces ook berucht geworden B.C.G.-serum vermeldt zijn naam. Deze letters immers beteekenen: Bacillen Calmette-Guérin. Professor Calmette en professor Guérin hebben gezamenlijk het serum uitgevonden, dat, wanneer het in de eerste levensdagen aan baby's wordt toegediend, hen immuun maakt voor de gevreesde t.b.c.-besmetting. Hun werkplaats ligt in de stillere wijken van de Fransche hoofdstad, waar het Parijsche rumoer aanzienlijk minder is dan op de punten, waar de hartaders eener wereldstad samen komen. Het is het „Institut Pasteur,” genoemd naar den grooten Franschen geleerde, die het heilmiddel tegen de hondsdoelheid wist te ontdekken. Behalve dat het Instituut nog steeds de wereld van dit geneesmiddel voorziet en er tal van deze gevallen worden

Professor Calmette.

Mej. Dr. Bocquet, eerste assistente van Prof. Calmette in een der laboratoria.

De archivariissen van het instituut noteeren iedere aanrager en ieder behandeld geval in hun boeken.

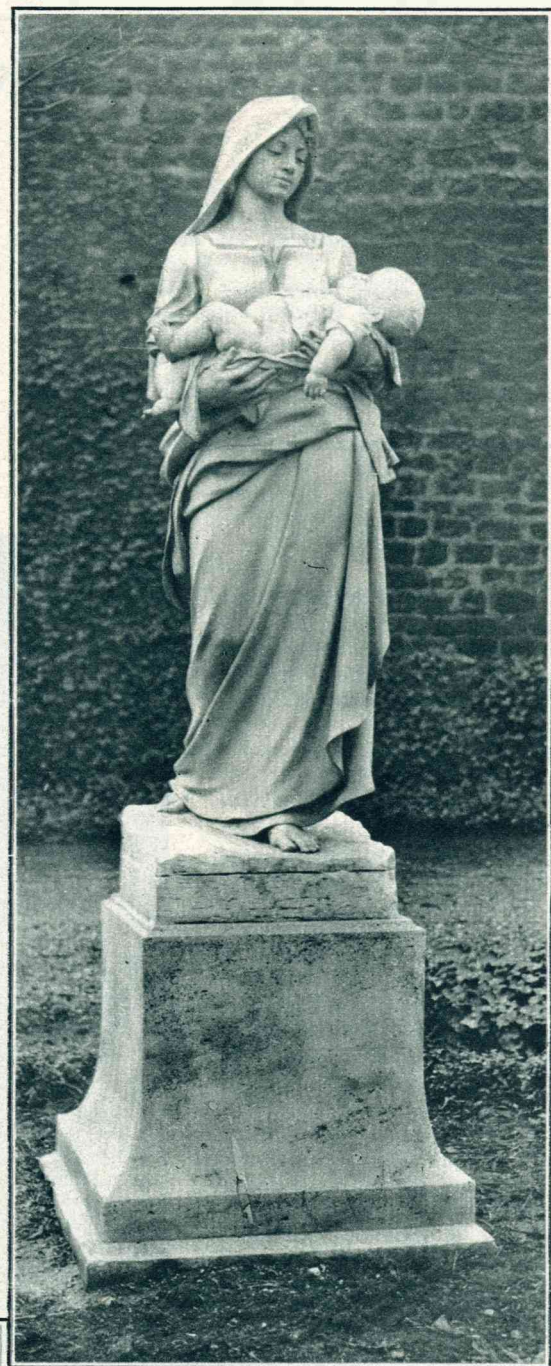

In de „bacillenkeuken”.

behandeld, is het ook door den bouw van tal van uitgebreide laboratoria ingericht voor de t.b.c.-bestrijding. In deze gebouwen wordt niet van het Calmette-proces gesproken in den zin, waarin het in Lübeck geschiedt. Hier gaat men onverpoosd voort met het toebereiden van het serum, dat de redding van duizenden kinderen over de geheele aarde beteekent.

Professor Calmette, die ook in het Lübecker proces zich weinig op den voorgrond drong, en liever aan zijn wetenschappelijke arbeid bleef dan zich te verdiepen in de schuldvraag, gaf den reporter dan ook slechts aarzelend toestemming om een serie foto's te maken in zijn heiligdom. Het Calmette-laboratorium telt vijf verdiepingen, over welke de talrijke doktoren en assistenten, die hier arbeiden, zijn verdeeld. Op de beide eerste etages worden proeven genomen met nieuw bereide serums op dieren, die van te voren met t.b.c. bacillen zijn ingeënt. De geheele derde etage van het gebouw wordt in beslag genomen door de vertrekken waar prof. Calmette met zijn eigen assistenten werkt, terwijl boven hem het rijk is waar zijn mede-arbeider professor Guérin den scepter zwaait. De vijfde ten slotte biedt ruimte voor het nemen van allerlei biologisch-chemische proeven.

Een standbeeld in den tuin van het Instituut Pasteur: De medische wetenschap.

Van zelfsprekend wordt overal met de grootste voorzorgen gearbeid. Alle maatregelen zijn getroffen om te voorkomen, dat de werkers zelf niet door de schadelijke bacillen „bereikt” kunnen worden, terwijl eveneens er zorg voor moet worden gedragen, dat van buiten af geen „vreemde baciller” worden binnengebracht, die de goede uitwerking van het B. C. G.-serum zouden kunnen verminderen.

Als men onze zeldzame foto's beziet — het was de allereerste maal, dat hier opnamen mochten worden gemaakt — en de lezer wist niet beter, zou hij dan niet in de verleiding komen te gelooven, dat het hier foto's gold uit een bacillenfabriek?

Het instituut heeft een eigen postkantoor, van waaruit de genezende serums over de heele wereld worden gezonden.

DE CARNAVALSLEUGEN

H. DOOR
ANTONSEN

Ja hoor.... dolletjes.... Bij ons is het gewoonlijk toch zoo'n saaie boel!.... Nou ja, 'n paar maskeradebals van de studs.... iets is er wel te doen.... maar je zit toch altijd met je eigen clubje, niet waar?"

„En je kent alle jongelui zeker zoowat bij d'r stem....?"

„Schei uit, kind!.... ik ben in elk geval dolblij, dat je moeder mij gevraagd heeft.... 'n reuze-idee van je, om het voor te stellen! In Brabant hebben ze toch altijd meer slag van carnaval-vieren.... en dan den Bosch! Middenpunt, niet? Oeteldonk en 'n prins Carnaval en zoo meer.... ja.... echt fijn!"

Zoo zat dan Miek van Spaander in den carnavalstijd te 's Hertogenbosch. Ze logeerde bij een oude kostschoolvriendin, die juist voor haar apothekers-examen geslaagd was. Miek studeerde rechten in Utrecht. Studeerde zelfs vrij ernstig.... voor een meisje dan altijd.

Maar de studie noch het „studentenleven" hadden in haar het mooiste gedoofd, wat er leven kan in een meisjeshart.

En tusschen haar toekomst-beelden van bef en toga, van kinderrechtspraak en verdediging van door ellende tot misdaad gedrevenen, kwam telkens een zwart of blond kinderkopje doorgluren, met lachende heldere kijkers.... een kindje, dat tegen de vrouw in het zwart met de witte bef „moeder" zou durven zeggen.

Maar over dat toekomstbeeld sprak ze nooit en tegen niemand.

In de groote feestzaal ru-moerde de carnavalspret.

Confetti sneeuwde; serpentine kronkelden ritselend over de hoofden; jazzmuziek gilte hoogop!

Een Russisch boerinnetje — haar kleeding wees er zoo goed en zoo kwaad mogelijk op, dat ze daarvoor moest doorgaan — danste vroolijk de zaal in, arm in arm met een Japansche. Miek met haar vriendin.

De vriendschap bleek uiterlijk niet al te hecht, hoe stevig ze innerlijk mocht zijn, want in minder dan geen tijd danste de Japansche met een Volendammer en het Russinnetje met....

Och, wat komt het er op aan, met wien ze dien avond danste? Het waren er velen. Het was er maar één. Eén, die indruk maakte. Eén, die onder den indruk gekomen was van.... ja, van wat? Want die indruk was er bij hem al, voordat het masker werd afgedaan. Het aardige gezichtje alleen was er dus niet de schuld van. Maar die ééne nam afscheid met de verzekering, dat hij graag zou weten, of het Russinnetje den volgenden dag weer zou dansen.... en waar?

En, met een goed gemaakt verlegen lachje, had ze geantwoord: „Ja.... als.... mijn man ten minste nog op reis is.... In de Harmonie.... Ja.... Dààg!"

En hij had haar verbluft aangekeken. Zij al getrouwd?... Maar ja.... het was Carnaval.... dan beleef je méér rare dingen....

Dat was Zondagsavonds geweest. Nog twee dagen lang stond den Bosch onder de heerschappij van Prins Carnaval.

Nog twee avonden lang danste Miek van Spaan-

der met velen, die haar ten dans vroegen en.... met den éénen, die zulk een indruk op haar gemaakt had.

En op Maandagavond had ze al spijt gehad over haar leugenachtige grootdoenerij. Waarom had ze toch eigenlijk gezegd, dat ze getrouwd was? Ja.... natuurlijk.... 't was toch uit een beredeneerde overweging voortgekomen. Ze moest nog

Om nachtmerrie van te krijgen

afstudeeren. Het was nog geen tijd om verloofd te zijn. Anderen deden het wèl, maar ze zag zelf maar al te goed, wat er dan van de studie terecht kwam. Het leidde je immers veel te veel af van ernstig werk? Eerst klaar zijn.... dan....! Vader en moeder waren al niet zoo jong meer. Wilden haar graag nog zoover zien, dat ze voor zichzelf zorgen kon. Een zelfstandige vrouw in een eervolle positie. En dus was Miek trouw gebleven aan het voornemen, waarmee ze naar Utrecht was gekomen, om te studeeren met liefde, maar niet in de liefde. Dat liet ze aan anderen over.

En daarom had ze gedacht, haar hartje niet zoo spoedig belegerd te zullen zien door dien jongen man, die indruk had gemaakt, als ze zich tegenover hem hield, alsof het reeds overmeesterd en ingenomen was.

Dien tweeden avond hadden ze samen al bijna evenveel gepraat als gedanst. Den laatsten méér gesproken, en vrij ernstig, ondanks de carnavals-drukke en jool om hen heen. En hij had haar verteld — was het misschien juist, omdat hij aan haar, als getrouwde vrouw, zijn hart beter durfde uit te storten — van zijn studententijd en het moeilijke leven thuis.... van zijn goedgeslaagde examens.... van zijn voorliefde voor psychiatrie en gerechtelijke geneeskunde.... van zijn hoop, om méér te worden dan een gewone plattelands-dokter.... van zijn ideaal, een professoraat in de psychiatrie.

Ze had geduldig toegelust, voorzichtig, om haar eigen wets-kennis en haar belangstelling voor diezelfde vraagstukken niet te verraden. Ze had zich daartoe zelfs voorgedaan als wuft, wereldsch vrouwtje, wier hoogste verlangen bevredigd kan worden door een bontmantel of avondtoilet.

Maar toch bleek dat comedie-spel niet al te goed gelukt. Want, toen ze op den laatsten avond afscheid van elkander namen, had hij spijtig gezegd: „Ik kan niet zeggen: Tot ziens!.... Jammer!.... En.... en.... uw man heeft een ideale vrouw, die wufter doet.... dan ze is!"

Ze had een kleur gekregen en het wel willen uitschreeuwen, dat ze tegen hem gelogen had. Dat ze geen man had.... geen gezin.... geen huishouden!

Maar dat ging niet. Als ze dat deed, wat moest hij dan wel van haar denken! Dat ze gelogen had, was nog het ergste niet. Dat zou hij haar misschien wel willen vergeven. Maar, als ze dat nu erkende, zou hij dan niet voelen, dat het haar speet, zich als getrouwd te hebben voorgedaan? Dan mocht hij eens denken, dat ze naar hem „gehengeld" had! Dat ze hem eerst op een afstand had willen houden, om te zien, wat hij er voor een was! Dat ze, nu hij haar aanstond, hem wilde uitnoodigen en de gelegenheid geven, om haar alsnog tot zijn vrouw te vragen. Dat ze een huwelijksaanzoek wilde uitlokken! Dat voor geen geld ter wereld! En dus gaf ze hem de hand en draaide zich snel om, dat hij geen tranen in haar oogen zou zien.

Het zomersemester was juist begonnen. In de gangen van het universiteitsgebouw stonden de studenten hun vrije kwartiertje tusschen twee collegesteverpraten.

„Zeg, ga jij nog naar die voordrachten over gerechtelijke geneeskunde in de neurologische kliniek?"

„Ja.... natuurlijk.... bijzonder interessant! Laatst nog een heel typisch geval van kleptomanie behandeld. Leek op het eerste gezicht heel gewone diefstal, maar bleek toch een ziekelijke toestand te zijn...."

„En.... zou die nieuwe assistent niet een paar voordrachten houden over massa-psychose of iets dergelijks?... Ja, hebt u dat niet verteld, juffrouw van Spaander?"

„Ik? Ik weet er niets vanaf.... maar ik ben er de laatste maal ook niet geweest.... was zoo ziek als een kat.... en maagpijn....!"

„Jammer, Miek," zei een harer vriendinnen. „Het was heusch beslist interessant."

Een verrassend demasqué

„Zoo? Nou, volgenden keer ga ik stellig weer mee.... wanneer is het?”

In de halfcirkelvormige, hoogoplopende banken der collegezaal zit Miek met haar vriendinnen te wachten op de komst van den professor. De deur gaat open. Allen staan even op.

In plaats van den verwachten ouden professor, komt een jonge man, in een licht grijs pak, binnen, wenkt, dat zijn toehoorders zullen gaan zitten.... legt even uit, waarom hij dien dag als plaatsvervanger optreedt en begint zijn voordracht.

Twee starre meisjesoogen hebben hem een moment strak aangestaard. Miek van Spaander zit met hoogrood hoofd diepgebogen over haar dictaatschrift.... schrijft, alsof haar leven ervan afhing, zonder een oogenblik op te zien.... en schrijft onsamenhangenden onzin!

Want.... ze kan de voordracht onmogelijk volgen. Haar gedachten tollende als molenwieken in een stormwind door haar hoofd rond.

Massa-psychose.... carnaval.... werking van hersencellen.... confetti.... onderbewustzijn.... serpentines.... waanvoorstellingen.... Russische motieven in felle kleuren op wit jakje....

En opeens kijkt ze op.... Waarom? Ze kan niet anders.... Haar wijd sturende oogen dwalen heel even door de zaal heen.... worden dan als getrokken naar twee staalblauwe scherpziende oogen in een plotseling vuurrood geworden gelaat.

„Men heeft wel eens beweerd, dames en heeren, dat de massa-psychose haar oorzaak vindt in.... haar oorzaak vindt in.... ik zeg, dames en heeren, dat....

Dan is het enkele seconden akelig, drukkend, gespannen stil in de ruime collegezaal. De nieuwe assistent bladert in zijn papieren.... kucht een paar malen.... drinkt bijna zijn geheele glas water leeg.... bladert weer....

Uit een hoekje klinkt onderdrukt gegichel. „Ik herhaal dan, dames en heeren, dat de massa-psychose volgens sommigen, maar mijns inziens ten onrechte, haar oorzaak vindt in....”

De voordracht verloopt verder zonder stoornis.

„Wat zou hij gehad hebben? Hij bleef bijna steken.... En waarom keek hij zoo naar jou, Miek? Hij leek een moment wel van Lotje getikt! Zeg, snapte jij er iets van?”

„En waarom werd je zoo rood?” vraagt lachend een der anderen.

„Zou jij geen kleur krijgen, als iemand jou zoo strak aankijk? Ik dee toch zeker niks?” zegt Miek snibbig om zich te redden.

„Nee.... je zat juist als een razende te pennen,” helpt een ander haar.

„Massa-psychose, lui!” spot een derde. „Die zal 't 'm gedaan hebben!”

Een week later, op den avond voor het volgend psychiatrische college, ontving Miek een kort briefje.

Mejuffrouw,

Mag ik U beleefd verzoeken, voor den aanvang van het

college even in de spreekkamer der kliniek te willen komen?

Met eerbiedige hoogachting,
uw onderdanige dienaar,
A. Dorsman. Ass.

„Ik wilde u graag op een zoo neutraal mogelijk terrein ontmoeten,” begon de nieuwe assistent, zoodra hij in de spreekkamer kwam, waar Miek op hem zat te wachten. „Ik had u namelijk gaarne één vraag willen stellen. Of u die beantwoorden wilt, of niet, blijft natuurlijk geheel aan u. Wilt u mij tot die ééne vraag verlof geven?”

Miek keek hem een oogenblik aan, maar sloeg dan dadelijk haar blik neer. Ze begreep wat volgen moest. Hij zou haar rekenschap vragen. Ze bloosde tot over haar ooren, boog het hoofd en fluisterde:

„Jawel, dokter!”

„Waarom hebt u laatst tegen mij gelogen?”

Miek keek zwijgend voor zich uit.

„Was dat soms.... om uzelf te vrijwaren.... tegen ongewenschte....”

Ze knikte heftig van ja, voordat hij uitgesproken had. Hij deed een stap naar haar toe en nam haar hand voorzichtig in de zijne. Zij liet hem begaan.

Toen kreeg ook hij een kleur.

„En.... zoudt u het nog.... ongewenscht vinden.... als.... als....”

Ze boog haar hoofd dieper en schudde van neen.

Toen sloot hij haar in zijn armen.

„Liefste....!”

Zij en haar „cavalier” op het bal-masqué

BUIIG WEER BOVEN HET

HET IJ TE AMSTERDAM

Te New-York is een wedstrijd gehouden om den eereprijs van 't gaafste gebit. De jury aan den arbeid.

CURIOSA

Een beeldhouwer te Weenen heeft op zijn atelier een tentoonstelling van plastieken geopend, die hun betekenis hieraan ontleenen, dat zij vervaardigd zijn van ossen- en koeienbeenderen.

In 'n café te Berlijn bedient 'n jufvrouw van 35 jaar, Wanda geheeten, die er zich op beroemt de zwaarste vrouw van de wereld te zijn. Haar gewicht bedraagt 560 pond.

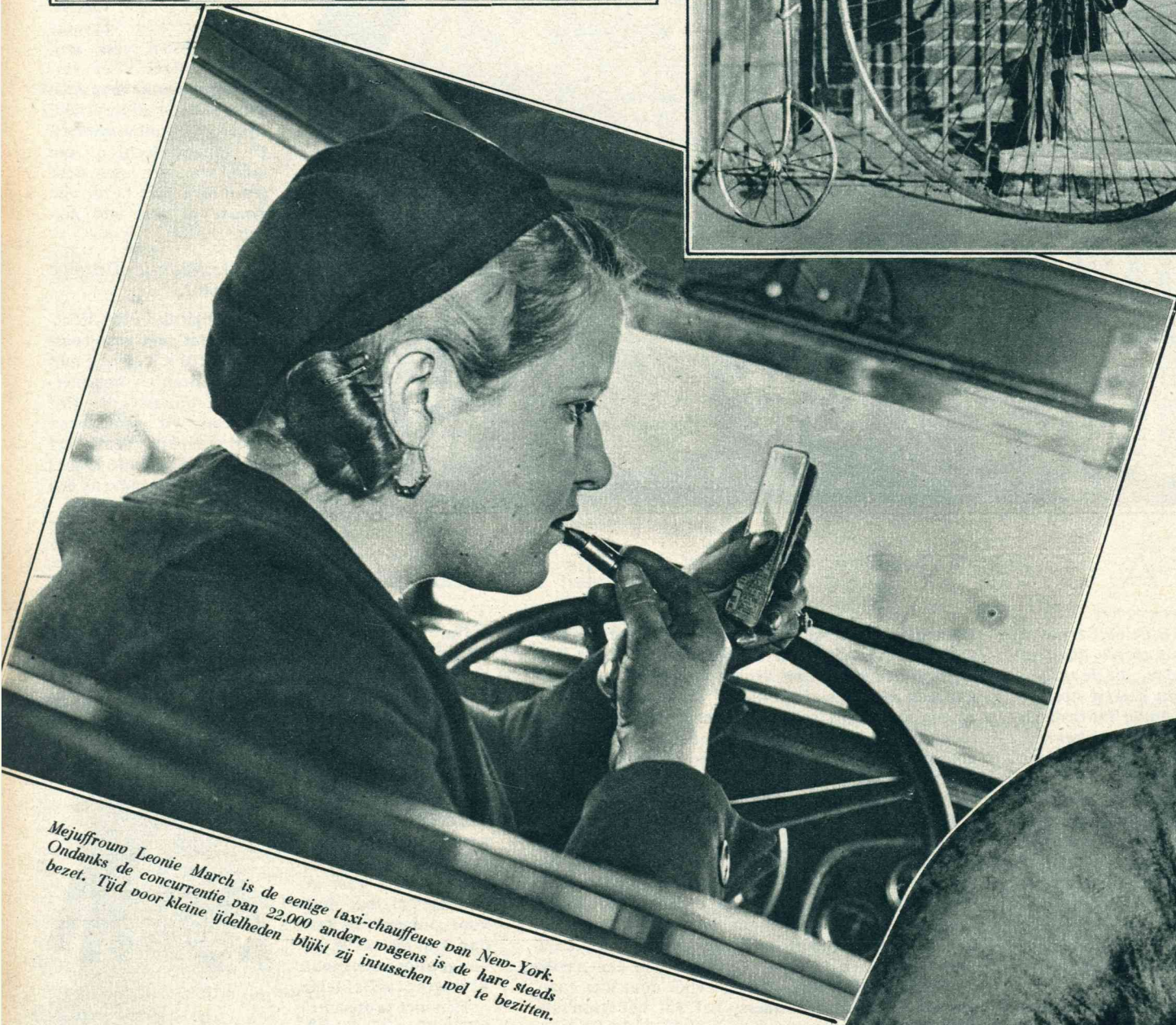

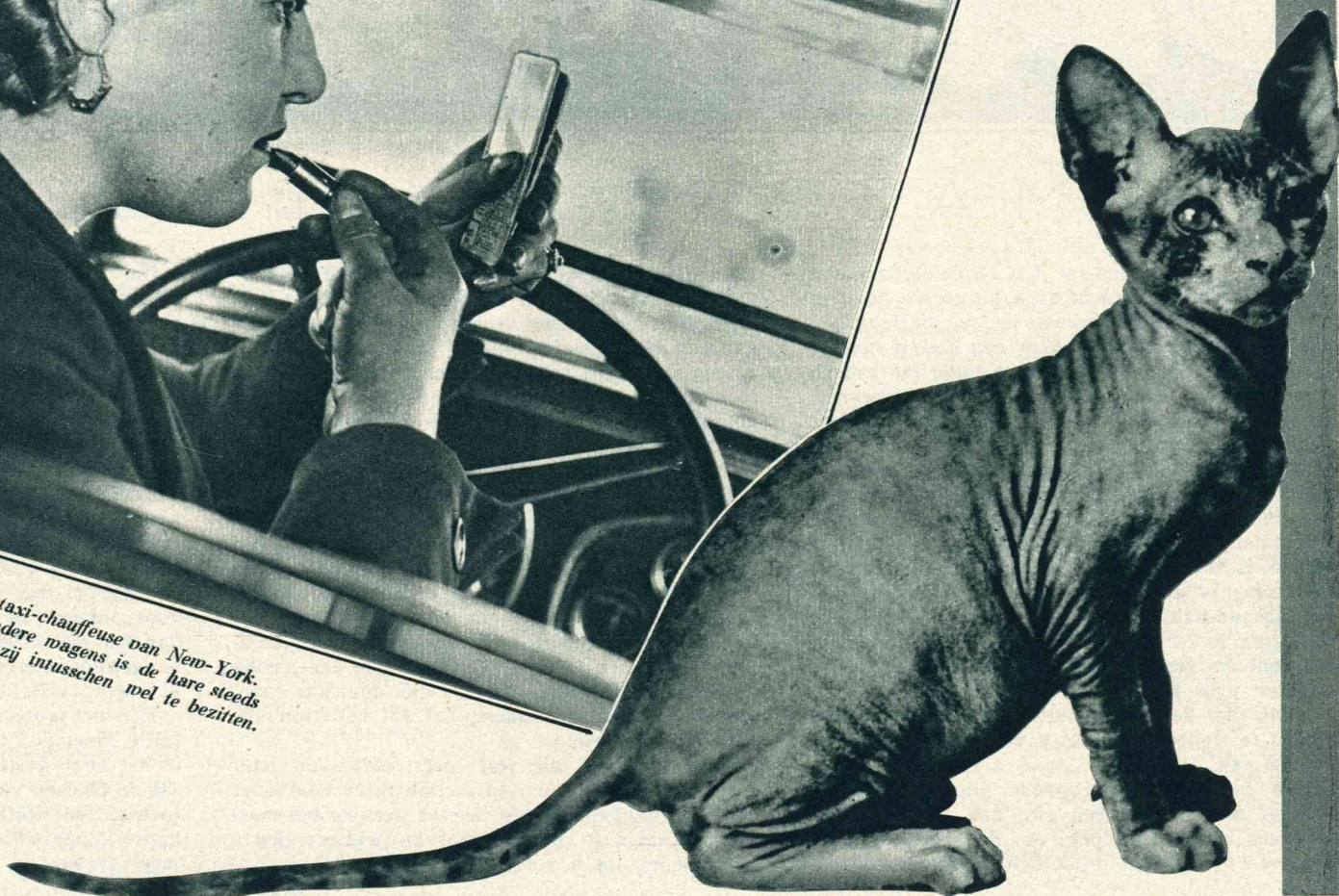
De studenten van de Technische Hoogeschool te Oregon houden er de „aardigheid” op na om nieuwelingen op een electrischen stoel te plaatsen en onder stroom te zetten. Hoewel een en ander maar een „spelletje” is, krijgt menig slachtoffer het toch te kwaad met zijn zenuwen.

Te Margate in Engeland heeft de poststeller er plezier in, zijn brieven en pakjes op dit oudervetsche rijwiel te bezorgen.

Mejuffrouw Leonie March is de eenige taxi-chauffeuse van New-York. Ondanks de concurrentie van 22.000 andere wagens is de hare steeds bezet. Tijd voor kleine ijdelheden blijkt zij intusschen wel te bezitten.

De Kattenclub te Boston zal op haar eerstvolgende tentoonstelling deze zonder vacht geboren poes als curiosum exposeeren.

VROUWENLEVEN

1. *Edelvrouw uit de 15de eeuw.*

Nauwsluitend jasje van cretonne, brocaat of fluweel met imitatie hermelijn afgezet. Lange wijde sleepjapon van bijpassend materiaal. De punthoed werd gedacht in verguld dun karton, versierd met een langen afhangenden sluier.

II. *Russin.*

Rokje van geel satinet, waarop van onderen gekleurde zijden linten van verschillende breedte en tint zijn aangebracht. De mouwen dachten wij in wit mousseline en het jasje in zwart fluweel met een smal bontrandje afgezet. Eenige kleurige halskettingen en een nauwsluitend kapje van zwart satinet met waaiervormig achterstuk, voltooien het geheel. Laatstgenoemde kan vervaardigd worden van stijf gaas en leton. Ter versiering gebruikte men krallen, goud- en zilverdraad, zijde of wolborduursel. De lange vlechten kan men, wanneer men deze tenminste niet bezit, van zwarte of gele wol maken.

III. *Miebetje (Costuum uit 1830).*

Hoepelrok van lichtblauw taf met rose roosjes bedrukt, versierd met zijden linten en bouquetjes in bijpassende tint en een wit mousseline omslagdoekje. Van het hierbij behorende kapsel vindt men hiernaevens een uitvoerige beschrijving.

M. HAGEDOORN.

BAL-MASQUÉ-COSTUMES

Binnen enkele dagen zal Z.K.H. Prins Carnaval wederom zijn intocht doen, als steeds gevolgd door een bonte schare van lieden, die de zorgen van het dagelijksch leven voor één keertje opzijde gezet hebben en gehuld in een of ander fantastisch costuum, gewapend met masker of mombakkes, de dolste streken uithalen en de grootste pret hebben.

Weldra zal het eene gecostumeerde bal het andere volgen. Voor degenen, die van plan zijn aan de Carnavalsvreugde deel te nemen en hunne ledematen bij voorkeur niet in een huurpakje steken, is het nu ook de hoogste tijd om een vermomming of aardig costuum te bedenken. Een bal-masqué-pakje behoeft heusch geen kapitalen te kosten. Zeker niet, wanneer men alleen naar het bal gaat om zich te amuseeren en niet om een of anderen prijs te behalen.

Eén van de voordeeligste, tevens zeer vlug samen te stellen costumes is ongetwijfeld het z.g. apache-pak.

Een heer, die een apache voor wil stellen, behoeft alleen maar een oud pak aan te trekken, een rooden zakdoek om den hals te knopen, een geruite pet flink schuin op te zetten,

bakkebaarden te schminken en... klaar is Kees!

Het apache-costuum voor dames is al niet veel ingewikkelder. Iedere vrouw is wel in het bezit van een effen zwart rokje of japonnetje, waarbij zij een smal kort schortje en een omslagdoek van rood satinet kan maken. Nu nog roode katoenen kousen met zwarte schoenen, een paar glinsterende kammetjes of spelden in het kapsel, een sigaret en... het apache-costuum is volmaakt!

Dames, die in het bezit zijn van laarzen, kunnen zich als „Russische volkswrouw” vermommen. Om zich een kimono blouse aan te schaffen van wit mousseline — aan hals en polsen ingenomen — een wijden vroolijk gebloemden cretonnen rok en 'n rooden zakdoek, welke om het hoofd geknoopt kan worden, behoeft men werkelijk geen „kapitaliste” te zijn. Hebt ge een shawl, of een aardig doekje of tafelkleedje, dat daarvoor door kan gaan, leg het over de schouders, het zal het Russische effect verhoogen.

Voor degenen, die wat meer werk van haar costuum willen maken en er ook meer voor over hebben, brengen wij een drietal sierlijke bal-masqué-costumes in beeld, waarvan wij een korte beschrijving laten volgen.

Om bijgaande coiffure met succes ten uitvoer te brengen, moet het haar in het midden gescheiden en in drie, ongeveer gelijke deelen verdeeld worden. Twee dezer

worden in kurktrekkers langs het hoofd gelegd (aan weerszijden b.v. drie krullen). Het derde of achterste deel wordt omhoog gekamd, in twee lussen gevouwen en met een zijden lintje vast gebonden. Is het haar voor „lussen” te kort, dan kan men deze vervangen door één groote krul of een toefje kleine.

Een niet te opzichtige takje bloemen, losjes in het haar gestoken, zal de charme van dit toch al zoo flatteuze kapsel ongetwijfeld nog meer verhoogen.

Binnen vier-en-twintig uur

UIT HET ENGELSCH VAN PATRICK LEYTON - No. 16

„Dat hangt van ù af,” zei Bobby gelaten.

„Je kunt mij er buiten laten. Als niemand anders je in de gaten heeft, zou het verduiveld onsportief zijn je aan de politie over te leveren, alleen omdat ik 'n beetje aanleg heb om raadseltjes op te lossen en het X-stralen-oog bezit. Bovendien ben ik je grooten dank verschuldigd voor de meest humoristische situatie, waarin ik me ooit in mijn leven bevonden heb. Tracht je eens te verplaatsen in wat er in mij omging, toen die brave Tony Hayden vertelde van zijn gouden spulletjes en zijn auto. Ik kan me levendig voorstellen, dat je een inwendige stuip moet hebben gekregen, toen je hem onverwacht in levenden lijve voor je zag staan. Tusschen haakjes, ik hoop, dat je mijn vraag niet onbescheiden vindt, maar wat heb je met zijn tafelgerei uitgevoerd?”

„Dat wordt hem netjes teruggestuurd.”

„Alle mensen, waarom?”

„Dat kan ik u tot mijn spijt niet vertellen, want dan zou ik een derde in mijn onthullingen moeten betrekken.”

„Netjes van je,” prees Simon. „En het afgodsbeeld, dat heb je toch zeker?”

Bobby knikte.

„En tegelijkertijd heb je den Chinees van zijn rechtmatig eigendom beroofd,” ging Simon voort. „Maar wat heb je in vredesnaam aan dat beeld?”

„Jade is ongelooflijk veel geld waard,” legde Bobby uit. „Zoo'n jade beeld is uitstekend verkoopbaar, als je den weg weet.”

„Dat zal wel zoo zijn als jij het zegt. En het is tenslotte jouw zaak en niet de mijne. Maar nu nog wat anders. Ik neem als vaststaand aan, dat je méér weet van den moord, al heb je dien niet zelf gepleegd. Wat ik graag weten wilde is dit: bestaat er kans, dat een dame, wier naam ik niet noemen zal, daardoor in moeilijkheden komt?”

„Neen,” zei Bobby beslist.

„Kun je me daar je woord van eer op geven?”

„Ja.”

„Prachtig! Je kunt op mijn hulp rekenen, als je die noodig hebt. Om te beginnen, zet die tasch onder de bank; niemand komt aan den auto, daar kun je gerust op aan. Verder is de beste raad dien ik je geven kan, hier in de bosschen te blijven rondhangen tot het donker wordt... dan is de kans, dat je veilig en wel wekomt, aanmerkelijk grooter, en ten slotte: heb je voldoende contanten tot je beschikking?”

„Wat ik aan geld bezit, bevindt zich in den zak van mijn jas, die in de villa van den dokter is achtergebleven. Ik kan er heiaas niet met goed fatsoen om gaan vragen.”

„Neen, dat zal niet gaan,” erkende Simon. „Hier heb je iets om over de moeilijkheid heen te komen, je hoeft je niet te haasten met het terug te geven.”

En met deze woorden haalde hij een aantal bankbiljetten uit zijn portefeuille en stopte ze in de hand van zijn metgezel. Protest was doelloos; dankbetuigingen werden met een luchtig gebaar afgewezen.

„Ik heb me nog nooit in mijn korte leven zoo geweldig gemuseerd,” verklaarde Simon, „ik heb welbeschouwd een schuld van dankbaarheid aan jou. Bovendien: ik doe het voor de oude vrienden van mijn moeder, de Leslies uit Woolrington. Jandorie, wat heb jij 'n bovenmenselijke tegenwoordigheid van geest!”

En Simon schaterde het uit.

„Ik vind het heelemaal niet om te lachen,” protesteerde Bobby. „Uw moeder was zoo vriendelijk... ik vind het afschuwelijk, dat ik haar zoo voor den mal heb gehouden.”

„Nonsens... ze dwong je er haast toe en gaf je practisch gesproken de woorden in den mond. Ze was dolblij iemand te ontmoeten, die de naam Leslie droeg en besloot onmiddellijk, dat je een van „de”, van „haar” Leslies moest zijn! Ik begreep deksels goed, dat wat je vertelde een handig verzinsel was, want ik wist met absolute zekerheid, dat er maar één zoon was geweest, die in den oorlog gesneuveld is. Dus dat was ook weer een aanleiding voor me om lont te ruiken. Maar ik was zóo benieuwd waaróm je ons op deze leugen onthaalde, dat ik mijn wijsheid maar verder voor me hield en in spanning afwachtte, hoe de zaak zich zou ontwikkelen.”

„Ik heb een gevoel alsof ik de grootste ellendeling op de heele wereld ben,” zei Bobby mistroostig.

„Verkeerd, heusch! Trouwens het feit dat je je zoo voelt, bewijst, dat je het niet bent. En met betrekking tot mijn moeder noef je je werkelijk niet bezwaard te voelen. Die is zoo ingelukkig in het besef, dat ze een van haar dierbare Leslies heeft ontmoet, dat ze het je nooit zou vergeven, wanneer je haar opeens kwam vertellen, dat je in werkelijkheid géén Leslie bent. Dus doe maar gerust alsóf, als ze er weer over begint. Ik zal direct even in een lijst van de bekende Engelsche families snuffelen en je dan van de noodige gegevens voorzien. Het is tenslotte een onschuldig vermaak! Ik kan geen woorden vinden om je te beschrijven hoe ik persoonlijk van deze heele geschiedenis geniet. Maar jandorie, wat zou mijn oom de kolonel zeggen, als hij wist wie en wat hij onder zijn gastvrij dak herbergde. Kun je je zijn gezicht voorstellen?”

En nogmaals barstte de uitbundige, luchthartige Simon, met zijn gróót gevoel voor humor, in een daverend gelach uit.

XIII. HET DERTIENDE UUR.

Toen de auto van inspecteur Renfrew voor den hoofdingang van de Grange stilhield, waren de voorbereidselen voor de ontvangst van den haastig terugkeerenden Sir Anthony in volle gang. De huishoudster en een werkster, de vrouw van een der tuinlui, waren druk aan het werk in een der benedenkamers, waar de inspecteur binnentrad.

„Is Sir Anthony nog niet terug?” vroeg hij.

„Neen, inspecteur,” antwoorde de vrouw. „Wij hadden hem al verwacht, maar we denken dat hij eerst naar Trend Hall is gegaan.”

„Er is zeker nog geen spoor ontdekt van den vluchteling?” vroeg de huisbewaarder, die zijn werk staakte, tuk op een kletspraatje als hij was.

„Neen, nog niet, maar als hij geen auto tot zijn beschikking heeft, zullen we hem wel gauw in handen krijgen. Mijn mannen hebben in Sunningdale verscheidene verdacht-uitziende individuen opgemerkt, maar de man, dien wij zoeken, was er niet bij. Ze weten nu allemaal dat hij andere kleeren aan heeft, dus zal het wel niet lang meer duren of de vogel zal geknipt zijn. Dus u denkt,” ging hij voort, „dat Sir Anthony op de Hall is? Greenwood is daar ook, ik zal hem wel even opbellen.”

Maar dit voornemen zou niet direct tot uitvoering komen, want juist toen de inspecteur de hall door liep om naar de telefoon te gaan, zag hij den auto van den bestelgoederendienst buiten staan. De chauffeur torste een zware houten kist de stoep op.

„Kistje met tinnen kunstvoorwerpen voor Sir Anthony,” kondigde hij aan. „Is met den trein van 10.30 uur van Euston-Station verzonden. Morgen, inspecteur,” vervolgde de man. „Dat is me ook een geschiedenis,” en hij slaakte een zucht van verlichting, toen de huisbewaarder het kistje van hem aanpakte en het neerzette.

„Bedoel je den moord?” was het antwoord. „Ja, meneer Greenwood heeft de zaak al ter hand genomen en het moet al een raar geval zijn, dat hij niet kan ophelderen.”

„Is er hier ook gestolen?” ging de chauffeur voort, die blijkbaar evenmin wars van 'n beetje conversatie was.

„Ja, gouden tafelgerei en een auto,” mengde de huisbewaarder zich in het gesprek. „De auto hebben ze, maar de gouden spullen nog niet.”

Thans voegde zich ook de werkster bij het gezelschap. Ze wierp een onderzoekenden blik op het kistje en keek toen den chauffeur aan.

„Wat zit er in?” informeerde ze.

„Tin,” was het antwoord. „Tinnen kunstvoorwerpen.”

„Tin, tinnen kunstvoorwerpen!” De vrouw lachte. „Er is geen stuk tin in het heele huis. Sir Anthony houdt er niet van; ik weet goed wat ik zeg, want op een keer kwam ik met een oude tinnen kan bij hem; ik dacht, dat hij zoo'n antiquiteit wel zou willen koopen en een mensch wil wel eens een extraatje verdienen, nietwaar? Maar hij vertelde mij, dat hij tin afschuwelijk vond en dat hij het onder geen voorwaarde in zijn huis

De Grootte Markt te Nijmegen vanaf het bordes van het Waaggebouw gezien.

wilde hebben. Dus waarom zou hij nu opeens een kistje met tin ontvangen? Ik wil er wat om verwedden, dat het gestolen tafelgerei er in zit."

De inspecteur keek haar nadenkend aan. Eigenaardig toch dat sommige mensen, oogenschijnlijk dom, door een soort intuïtie den spijker op den kop weten te slaan. Maar hij deed, alsof hij niet de minste beteekenis hechtte aan haar opmerking.

"Onzin," zei hij. "Geen inbreker zal zoo idioot zijn om iets terug te sturen, dat zoo gemakkelijk versmolten kan worden. Maar laten we in elk geval eens zien wie de afzender is."

Hij nam den chauffeur het bestelboek uit de hand en keek de lijst van afzenders na; toen hij aan den naam Redmayne kwam, kwam er onwillekeurig een kreet van verbazing over zijn lippen. De vrouw had dus op stuk van zaken toch gelijk.

"Redmayne!" mompelde hij en liet zijn gedachten snel werken. Op het oogenblik, dat dit kistje op Euston-station werd afgegeven, hield de jongeman Redmayne zich hier ergens in de buurt verborgen, en gesteld al dat hij kans had gezien zich door een auto te laten meenemen, dan zou hij toch die zware kist niet bij zich gehad kunnen hebben en zeker zou hij niet op tijd aan Euston zijn geweest om het mee te geven met den trein, waarmede het gekomen was. Dus was het of door een hand-langer of door een medeplichtige van Redmayne afgezonden, die om een of andere onbekende reden — misschien om een alibi te hebben — zijn naam had opgegeven, of was het verstuurd door iemand, die het alweer om een nog onbekende reden — vermoedend, dat 't gestolen goed was — van Redmayne gekregen had en het tenslotte niet veilig vond om het te houden.

Raar Renfrew zei niets omtrent zijn veronderstellingen, zoo lang de chauffeur er nog was. Hij gaf den man het boek terug, excuseerde zich en ging naar de telefoon, terwijl de chauffeur, die er een lief ding voor over zou hebben gehad om bij de opening van het kistje tegenwoordig te zijn, schoorvoetend heenging.

Manning kwam aan de telefoon en deelde Renfrew mee, dat Sir Anthony juist van de Hall vertrokken was, terwijl Greenwood, die bezig was instructies te geven aan de agenten, die op het landgoed op post stonden, hem direct zou volgen. "En," voegde de butler aan zijn mededeelingen toe, "ik weet niet, wat hij tegen mevrouw gezegd heeft, maar ze heeft zich in haar kamer opgesloten en wil niemand zien. Het is een ellendige

historie, inspecteur, en hoe eerder u dien knaap hebt, hoe beter voor ons allemaal."

Tien minuten later arriveerde Sir Anthony; hij stapte vlug uit en liep dadelijk het huis binnen. Renfrew ontmoette hem in de gang.

"Goeden morgen, Sir Anthony. Ik ben blij..." maar hij brak den zin verschrikt af, want Sir Anthony's oogen gloeiden van woede.

"Luistert u eens," begon hij. "Bent u het hoofd van de politie in dit district?"

"Ja, Sir Anthony."

"En staat die Greenwood onder uw bevelen?"

"Ja. Wij werken samen, maar ik ben natuurlijk zijn chef."

"Uitstekend. Wees dan zoo goed te beletten dat hij niet alleen zichzelf belachelijk maakt, maar ook dat mevrouw Shutter blootgesteld wordt aan zijn schandelijke verdachtmakingen en kans loopt gearresteerd te worden onder verdenking haar echtgenoot vermoord te hebben. Want ik geloof, dat hij iets dergelijks van plan is. Hij heeft mij dat niet in even zooveel woorden verteld, maar ik maak het er op uit wat ik hem toe-vallig heb hooren zeggen. Nu, wat hebt u hierop te antwoorden, inspecteur Renfrew?"

"Mevrouw Shutter arresteren?" herhaalde de ander. Toen zweeg hij plotseling weer. Greenwood moest, als hij tot zooiets overging, daar wel een gegronde reden voor hebben, maar aan den anderen kant, nu hij er over nadacht, moest de inspecteur zichzelf bekennen, dat de detective wel eens eerder voorbarig was geweest en daardoor fouten had gemaakt; al had hij die ook niet willen erkennen.

"Komt Greenwood hierheen, Sir Anthony?" vroeg Renfrew om tijd te winnen en niet dadelijk een antwoord te moeten geven.

"Ja, dadelijk. Hij is nu bezig extra-wachten om het huis uit te zetten, die onbeschaamde vlegel!"

"Kom, kom, Sir Anthony," poogde de inspecteur den woedenden edelman te kalmeeren. "U weet, een moord is een ernstige aangelegenheid en de politie mag niets verzuimen, wat tot het opsporen van den dader zou kunnen leiden."

"Bedoelt u, dat u occoord gaat met wat hij doet?"

"Ik kan u moeilijk mijn meening zeggen voor ik hem gesproken heb," klonk het ontwijkend.

"Nee, dat zal wel niet," hernam Sir Anthony schamper.

„Jullie van de politie houden elkaar onder alle omstandigheden de hand boven het hoofd. Maar dit kunt u voor gezegd houden: als Greenwood op deze manier voortgaat, zal hij er bitter spijt van hebben. Dergelijke vergissingen worden door de hooggeplaatste autoriteiten niet bepaald aangenaam gevonden.”

Renfrew keek den edelman aan. „Kom, Sir Anthony,” zei hij — wéér op sussenden toon — „het is verkeerd van u op dien toon tegen mij te spreken en, als ik het eerlijk zeggen mag, u doet er de dame in kwestie geen goed mee. Ik kan volkomen verplaatsen in wat er in u omgaat. Maar het is niet altijd verstandig zijn gevoelens te laten blijken.”

Er klonk een onmiskenbare bijbedoeling in de woorden van den inspecteur, die Sir Anthony niet ontging. Hij slaagde er in zich te beheerschen en bood zijn verontschuldiging aan.

„Maar Greenwood schijnt te denken dat ze iets verzwijgt,” eindigde hij, „en dat is zoo afschuwelijk.”

„Och, breekt u zich daar het hoofd niet over, Sir Anthony. Als er inderdaad iets zou zijn, dat mevrouw Shutter niet vertellen wil, zal ze nog wel van gedachten veranderen. Maar ik kan geen oordeel uitspreken vóór ik Greenwood gesproken heb. Waarschijnlijk heeft hij iets ontdekt, dat mij nog niet bekend is. Als u het mij op den man af vraagt, dan ben ik er nog niet zoo zeker van, dat de jonge Redmayne den moordenaar is. Ik heb voortdurend het gevoel gehad, dat deze zaak dieper gaat dan een doodgewone diefstal, een inbreker die gestoord wordt en tenslotte een moord doet om te kunnen ontsnappen.”

„Dus dat is uw oordeel? Welnu, laat ik u dan zeggen, dat niet alleen mevrouw Shutter er net zoo over denkt, maar ik zelf ook. Zij vermoedt, dat er een Chinees in 't spel is. Greenwood lachte om die veronderstelling, maar ik vertelde hem, dat ik een maand geleden een Chinees in dienst heb genomen als tuinman. Dat schijnt zijn oogen eenigszins voor andere mogelijkheden geopend te hebben dan waarmee hij tot nu toe rekening hield.”

De inspecteur staarde Sir Anthony een oogenblik zwijgend aan.

„Nu, Sir Anthony,” hernam hij toen, „dat kan ik mij voorstellen. Wat u daar vertelt, zou al onze theorieën omgooien en aanleiding geven om onze heele gedragslijn te wijzigen. Weet u overigens iets naders van dien man en is hij nog hier?”

„Ik kan u niets anders van hem vertellen dan dat hij uitstekende getuigschriften had en ik weet niet beter of hij is nog hier. Maar hij kan wel zoo onschuldig blijken als u en ik; ik heb nog nooit een netter en vlijtiger tuinman gehad. Ik geloof, dat hij een halve Engelschman is en hij ziet er absoluut niet uit als een gewone Chinees.”

„Dat hij zich netjes gedraagt en vlijtig en goed voor zijn werk is, zegt niets,” meende Renfrew. „Als hij met een vooropgezet doel hier gekomen is, heeft hij natuurlijk zijn tijd afgewacht.”

„Maar het is immers die Redmayne geweest, die zich van dat beeld heeft meester gemaakt? De dokter en zijn zoon hebben het met hun eigen oogen in de tasch gezien, die hij bij zich had. Hoe verklaart u dat, als u zich op het standpunt stelt, dat mijn tuinman den afgelopen nacht een poging heeft gedaan om het te stelen?”

„Misschien heeft Redmayne het weer van hem. Wat weten we eigenlijk van de juiste toedracht? Maar laat ik op Greenwood wachten en hooren wat die te vertellen heeft. Dan kunnen we dien Chinees gaan zoeken.... als hij tenminste nog hier is.... en probeeren iets van hem gewaar te worden. Misschien wilt u ondertusschen zoo goed zijn eens naar een houten kistje te gaan kijken, dat met den trein van 10.30 uur uit Londen verstuurd is door iemand, die den naam Redmayne als afzender heeft opgegeven en dat straks hier is bezorgd. Als inhoud is vermeld: „Tinnen kunstvoorwerpen.”

Er was even een tinteling in Renfrew's oogen, terwijl hij dit zei.

„Tinnen kunstvoorwerpen? Onzin!” viel Sir Anthony uit, „wie zou mij tin sturen? En.... Redmayne, zei u? Wel..... drommels!” Even zweeg hij en vroeg toen: „Waar staat dat kistje?”

„Daar achter u.”

Sir Anthony keek een oogenblik zwijgend naar het kistje; toen riep hij den huisbewaarder.

„Maak dat voor mij open, Trotter,” zei hij; gewapend met hamer en breekijzer en zenuwachtig-haastig om te gehoorzamen — want hij wist dat het alleen zijn schuld was, dat de dief rustig zijn gang had kunnen gaan — zette de man zich aan 't werk. Enkele minuten later was de inhoud zichtbaar.

„Dus, dat zijn de tinnen kunstvoorwerpen!” klonk 't grimmig

uit Sir Anthony's mond. „Wie heeft dit teruggestuurd, inspecteur? Redmayne kan het toch niet geweest zijn?”

„Nee, Sir Anthony; dat is buitengesloten. We zullen het moeten onderzoeken. Zoodra ik Greenwood gesproken heb, ga ik onmiddellijk naar Euston-Station om te zien wat ik daar ontdekken kan. Het kistje moet weer dichtgespijkerd worden, want er zitten misschien vingerafdrukken op, tenzij de afzender de voorzorg heeft genomen gummi-handschoenen aan te doen.

Het geluid van een naderenden auto deed de inspecteur haastig naar buiten loopen.

(Wordt voortgezet)

De A-kerk te Groningen.

Februari-Sprokkelmaand

HET WOORD „DUUR“ IS DOOD!

Zeer zeker in onze zaken. Ziehier een nieuw bewijs, nevenstaande moderne salon, slechts **f 175.-**

Deze salon bestaat uit: 2 groote Clubfauteuils en 4 stoelen, bekleed met prima moderne moquette of velours naar keuze, 1 groot modern DRESSOIR met spiegel en 1 Salontafel, alles geheel massief eiken, in prima uitvoering met onze volle garantie. Deze kamer is te betalen met f 3.- p. week of f 12.- p. maand. Wij etaleeren in onze 3 groote etalages diverse meubelen, o.a. een COMPLETE MASSIEF EIKEN HUIS- **f 125.-**
KAMER voor

Komt U eens kijken!

„SPREK THANS MET LOEB EN 'T KOMT IN ORDE“.

Gedurende
JANUARI en
FEBRUARI
ZONDER
VOORUIT-
BETALING

LOEB ROTTERDAM
OPPERT 63
GEOPEND TOT 6 UUR, 'S ZATERDAGS TOT HALF 10

Bovenstaand garnituur, bestaande uit 1 chesterfield, 1 oorfauteuil en 4 eiken stoelen veerend, crinvulling, bekleed met vochtechte velours **f 120.-**

H. RIETVELD - MEUBELMAGAZIJNEN
Jacob Catsstraat 46-48-50 - Rotterdam

Doelmatige publicatie!
EEN BEVESTIGING VAN
UW zaak!

De moderne Huisvrouw
gebruikt voor het reinigen
van deuren, meubelen, tapij-
ten en ruiten de

Agfa
VISKOSE SPONS

Bij Regen, Wind en Sneeuw

heeft Uw huid bescherming nodig, opdat ze niet ruw wordt. Neem

NIVEA

Het beste is elken avond gezicht en handen grondig in te wrijven. Maar ook overdag, alvorens uit te gaan, kunt U zich met Nivea licht inwrijven, want ze dringt volledig in de huid door en laat geen glans achter.

Nivea geeft U de teint der jeugd; frisch en gezond wordt Uw uiterlijk.

PEBECO MIJ., AMSTERDAM-C.

Het verschil met luxe cremes:

NIVEA: grootste werkzaamheid, laagste prijs.

In doozen van 15, 20, 40 en 90 cts. / In tuben van 35 en 55 cts.

In het gebouw voor Kunsten en Wetenschappen te 's-Gravenhage hield de Vereeniging voor Vrede een openbare vergadering in verband met de ontwapeningsconferentie. Oud-minister Dr. H. Colijn aan het woord.

BINNEN DE GRENZEN

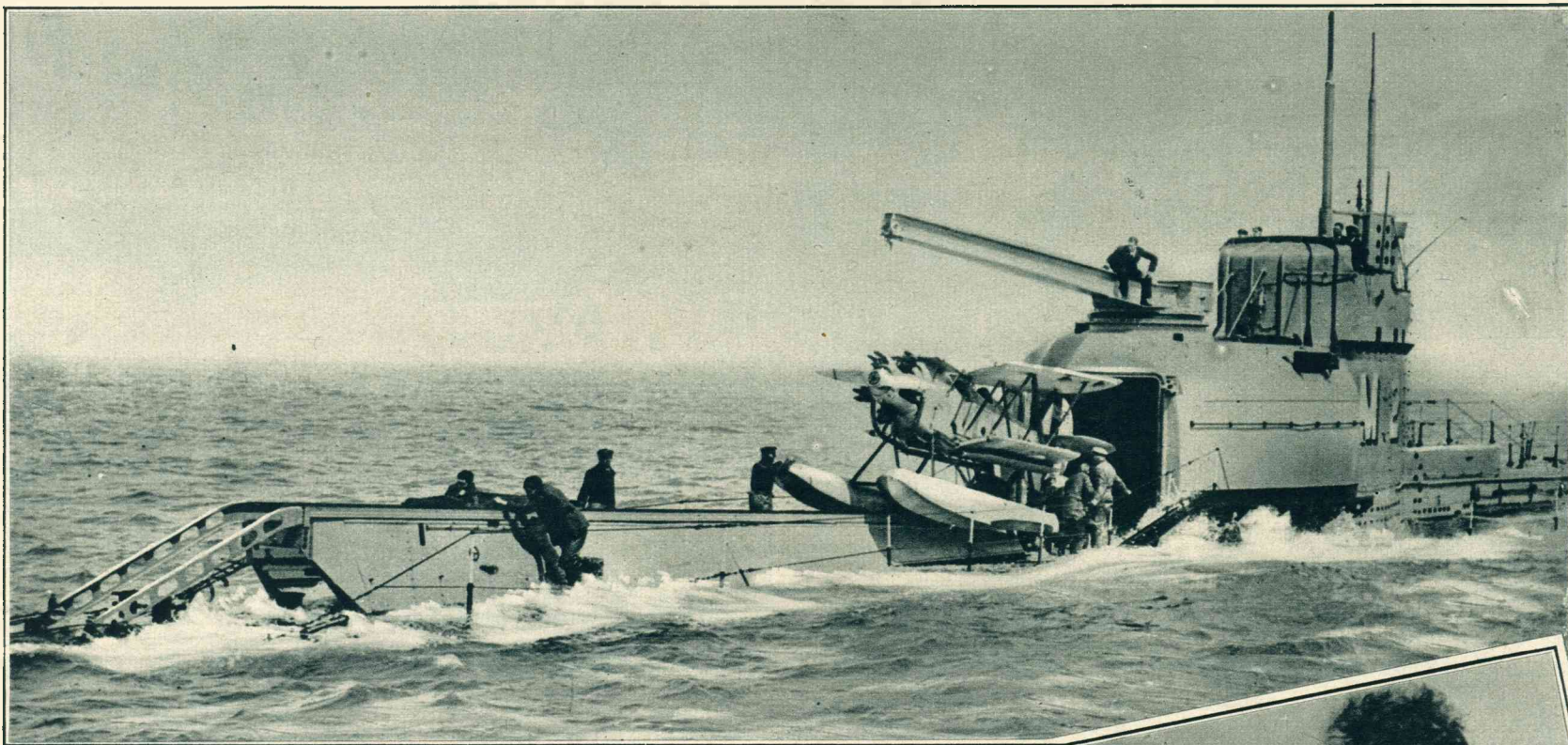

Op de Oosterbegraafplaats te Amsterdam werd het stoffelijk overschot ter aarde besteld van Feodor Stapanowitsch, een der acteurs van het hier te lande rondtrekkende Moskauer Künstler theater.

Na de ramp van „de Ooievaar”. Het stoffelijk overschot van den piloot Wiersma opgebaard in de rounkapel van de begraafplaats „Zorgvloed” te Amsterdam.

Onze minister van Buitenlandsche Zaken, Jhr. Mr. Beelaerts van Blokland, begaf zich in gezelschap van professor Francois naar Genève om de ontwapeningsconferentie aldaar bij te wonen.

De Engelsche onderzeeër Nr. 2, die bij de jongste manoeuvres met een bemanning van 54 koppen is gezonken, in volle zee. Zooals men ziet was de boot ingericht voor het meenemen van vliegtuigen.

Prins Nicolaas van Roemenië, die tegen den zin van koning Carol 'n morganistisch huwelijk sloot, verblijft met zijn vrouw Lucie Savaanu in de winterbadplaats St. Moritz.

Kunst en Wetenschap ontmoeten elkander. Een samentreffen van den Duitschen geleerde prof. Einstein en zijn echtgenoot met de filmactrice Pola Negri.

NIEUWS UIT HET BUITENLAND

De Amerikaanse kauwgumkoning Wrigley is overleden. Hierbij een foto van zijn woning op Catalina Island in Californië, die de wereld voor hem bij elkaar gekauwd heeft.

Geen Rimpels Meer

Een jongemeisjes-teint herkennen door verrassend product, verkregen van de huid van jonge dieren

Prof. Dr. Stejskal van de Weense Universiteit heeft de wereld verbaasd met de aankondiging van een verrassende ontdekking, die de huid haar jeugd teruggeeft. Dit product, Biocel genaamd, is 'n wonderlijk, sterk geconcentreerd extract, verkregen van de huid van jonge dieren. Bij huidvoedingsproeven, gedaan door Prof. Dr. Stejskal bij vrouwen van 55-72 jaar, verdwenen de rimpels geheel in zes weken. (Zie volledig verslag in het Weensch Medisch Tijdschrift). Het alléénrecht van deze ontdekking is door Tokalon verkregen en biocel extract is nu, gecombineerd met andere zeer voedende bestanddeelen, in crème Tokalon, voedsel voor de huid (de beroemde Parijsche crème, rose kleur), verwerkt. Vrouwen van 50 kunnen er nu uitzien als 30 en een teint verkrijgen, die den naijver van menig jong meisje zal opwekken. Gebruikt deze nieuwe crème Tokalon (biocel, voedsel voor de huid, rose kleur) 's avonds. Zij voedt en verjongt uw huid terwijl u slaapt. Zwakke, verzakte huidspieren worden opgehaald en frisch en sterk. Gebruikt 'smorgenscrème Tokalon (voedsel voor de huid, witte kleur, niet vet). Zij sluit verwijde poriën, verdelgt vetwormpjes en maakt de huid blank.

GRATIS. — Tengevolge van een speciale overeenkomst met de fabrikanten, kan iedere lezeres van dit blad nu een nieuwe Coffret de Beauté de Luxe verkrijgen, bevattende de volgende producten: een tube crème Tokalon Biocel (voedsel voor de huid, rose kleur), 's avonds voor het naar bed gaan te gebruiken, een tube crème Tokalon (witte kleur, niet vet) voor den dag, een doos poeder Tokalon, poeder de riz met schuimcrème (vermeldt de gewenschte kleur), alsook monsters van vier gangbare kleuren poeder. Zendt 30 cents in postzegels voor porto-, verpakingskosten enz., aan de Firma B. Meindersma, Afd. 8 B. Westerbaenstraat 154-158, Den Haag.

heb ik geen last meer van die PIJN IN MIJN RUG

Wie de Witt's pillen bij de hand heeft, kent rugpijn, reumatiek, spit en ischias alleen nog als een nare herinnering. Wat veroorzaakt die reumatische pijnen? Vlijmscherpe urinezuur-kristallen in Uw bloed, in Uw gewrichten. De Witt's pillen helpen mee om het urinezuur snel op te lossen en uit Uw lichaam te drijven. Zeg tot Uzelf: „Ik WIL mijn reumatische pijnen kwijt!” En probeer ons 40 jaar oude, weldadige middel gratis. Hieronder vindt U een bonnetje. Zendt die vandaag nog op.

Gratis
E. C. DE WITT & Co., Afd. 16, Amsterdam
Hierbij 6 cts. porto voor gratis monster De Witt's Pillen
NAAM
ADRES
Prijzen F.1..&F.2..

Kunststanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in 12-maandelijksche termijnen, ook voor Ziekenfondsleden.
Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering.
Adm. G. DE WAARD,
Van Heusdestr. 13b
TELEFOON 30013
tramlijn 4, 15, 16 en 17.
Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:
STOUT, Alwinstraat 23 (Heijplaat)
J. v. TURENHOUT, Noldijk D95B Barendrecht
DEREK, Betje Wolffstraat 44.
DE ROON, Korte Dreef 9 Tuindorp (Vreewijk)
DE HAAN, Asterstraat 77 (Bloemhof)
KREUKNIETWolphaertsbocht 181 (Charlois)
BRUSSAARD, Nassaulaan 20, Schiedam
KREUKNIET, Strijenschestraat 56, Schiedam
I. REINDERS, Verl. IJssellaan 167c Gouda
L. v. DORP, Vondelstraat 27, Gouda
B. v. DORP, Noordkade 179, Waddinxveen
E. H. DE WAARD, Zuidhoek III, Charlois

RECLAME is het hart van den handel

PHOTO VAN ZENUWCELLEN, GEZIEN DOOR EEN MICROSCOOP

Ik wil Sanatogen gebruiken totdat mijn zenuwen sterker zijn

Duizenden mensen – even kritisch gestemd als gij – hebben ondervonden dat hun besluit: „Ik wil met Sanatogen een proef nemen” een gelukkigen ommekeer in heel hun leven heeft gebracht.

Vroeger vermoeid en slap, genieten zij thans een krachtige gezondheid. Zij voelen zich dóór en dóór gezond en sterk – in staat den geheelen dag hard te werken en toch 's avonds onvermoeid en frisch van hun vrijen tijd te genieten.

Iedere cel in Uw lichaam ondervindt de opwekkende, versterkende werking van Sanatogen. Maar Sanatogen's groote kracht ligt in zijn versterkende werking

op de zenuwen. Het is de phosphorus – welke in Sanatogen gecombineerd is met het bloedversterkende melkeiwit – waaraan de zenuwen nieuwe kracht en energie ontleenen.

Dit maakte, dat het beroemde standaardwerk van Prof. Whitla „The Elements of Pharmacy, Materia Medica & Therapeutics”, schreef:

„In alle vormen van zenuwverzwakking is Sanatogen het aangewezen voedsel”

In alle Apotheken en Drogisterijen vanaf fl 1.- per bus.

Adverteerders, let U wel op ons oplaagcijfer?

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breukverband-Apparaat voor mannen, vrouwen en kinderen gemaakt, hetgeen breuklijden verhelpt.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zend onderstaande coupon heden en ik zal U gratis mijn geïllustreerd boek over breuken en hare behandeling toezenden, waarin ook mijn Breukverband-Apparaat is afgebeeld met de prijzen, ook de namen van vele personen, die het beproefd hebben en hoogst dankbaar zijn. Het geeft directe verlichting, wanneer al het andere niets hielp.

Ik maak het volgens Uw maat en zend het U toe met absoluten waarborg, dat het U voldoen zal, of ik zend U het geld terug. Ik heb den prijs zoo laag mogelijk gesteld, zoodat rijk of arm het koopen kan. Ik zend het op proef ten bewijze dat hetgeen ik zeg, waarheid bevat. U alleen oordeelt en indien U eens mijn geïllustreerd boek gelezen hebt, zult U even verrukt zijn als mijne duizenden patiënten wier schriftelijke dankbetuigingen voor U ter inzage liggen. Vul onderstaande gratis coupon in en post die nog heden.

Photo v. d. heer C. E. BROOKS die zich zelf en duizenden anderen van breuklijden bevrijdde. Indien breuklijdende, schrijf dan nog heden.

GRATIS INFORMATIE-COUPON

C. E. BROOKS (2191 C) Singel 25 - Amsterdam
Gelieve mij te zenden, franco per post, in onbedrukte enveloppe, zonder eenige kosten of verplichtingen mijnerzijds, Uw geill. boek en volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband-Apparaat.

Naam:

Adres:

Op weg naar huis. Walchersch span onder Meliskerke.

Schepen op het droge in de haven van Colijnsplaat, die als zoovele andere Zeeuwsche open haventjes, bij ebbe bijna geheel droog komt te liggen.

KIJKJES IN ONZE PROVINCIE

STEDESTEMMEN

AAGTEKERKE

In Aagtekerke woonde Aagt,
het is al lang geleden;
Ze was een mooie, struische maagd,
door iedereen aanbeden.

Maar zij wees alle minnaars af;
Ze kon haar keus niet maken.
En zei dat ze geen ziertje gaf
om al die jonge snaken.

Dus bleef ze — zegt het oud verhaal —
alleen haar heele leven;
Maar maakte 't goed, door wat ze had
aan anderen te geven.

En toen ze stierf, door iedereen
bewonderd en geroemd;
Heeft men tot vreugd van iedereen
het dorp naar haar genoemd.

Een rustig uur
te Stoppeldijk.

Langs Walcherens wegen.
Een rustig molenland-
schapje onder Biggekerke.

Waar oud
en jong van
Maartensdijk samen-
komen om elkaar verhalen te
doen van den goeden ouden tijd.

Dorpsgezicht
te Nieuw Namen
nabij de Belgische grens.

Vlissingen afdeelingkampioen. Zondag werd het pleit door een 3-2 overwinning in Goes beslecht. Hoe de supporters zich na afloop weerden. — De keeper in de lucht.

Zeeuwsche Sport

Er is niets meer aan te doen, Vlissingen is kampioen! Het was 'n zwaar bevochten zege, welke Vlissingen in Goes op de club van dien naam behaalde. Het zag er voor half-time voor de Vlissingers niet bepaald gunstig uit. De Goesenaren hebben er alles op gezet den Vlissingers nog een weekje op hun kampioenschap te doen wachten. Door Goes werd direct met een vlug tempo begonnen, een tempo waarvan reeds bij den aanvang te zeggen was dat zij het niet tot het laatste zouden volhouden. Toch werden de Rood-witten er in het begin door overrompeld. Vlissingen kon niet direct de goede tactiek vinden tegen het enthousiaste spel van Goes; daarbij kwam nog dat de Vlissingers wat met de zenuwen te kampen hadden, zoodat het er in den aanvang naar uit zag, dat een gelijk spel het gunstigste resultaat zou kunnen worden, dat Vlissingen kon behalen. Er was nog geen tien minuten gespeeld toen Goes reeds een twee-nul voorsprong had. Twee doelpunten door den Goes-aanval gescoord onder leiding van zijn rechter vleugel. Door een beslist onvoldoende bezetting van de linkshalf-plaats in Vlissingens elftal, had de rechtsbuiten heel vaak gemakkelijk en vrij spel. Hij verstond de kunst van deze kansen te benutten en heeft dan ook gedurende den geheelen wedstrijd van zijn aanvalshelft gevaarlijke momenten doen ontstaan. Het was voor den Vlissingen-linkshalf, dit te zijner verontschuldiging, een zeer moeilijke wedstrijd, daar de Goesche rechtsbuiten naast goede spelcapaciteiten een lichaamslengte bezat, welke voor den Vlissinger, een kort mensch, een zware handicap was. De beide doelpunten waren voor de rood-witten nu niet direct een aanmoediging en hieraan was het ook voor een deel te wijten, dat zij niet beter partij gaven. Een aanmerkelijk deel van de eerste helft in dezen wedstrijd was Vlissingen over alle linies de mindere. Eerst na de rust, welke met een 2-1-stand inging hebben zij

zich van een beteren kant getoond en vooral tegen het einde toen de stand 3-2 voor Vlissingen geworden was, kregen wij even een Vlissingen „op volle kracht”. De hoofdoorzaak van het feit, dat Goes op het laatst en in de tweede helft gedurende verschillende oogenblikken niet meer zoo goed partij gaf als voor derust, was wel, dat het straf opgezette tempo van voor de rust door hen niet vol te houden was. Vlissingen kon toen profiteeren van zijn grooter uithoudingsvermogen en het spel voor een groot deel in handen nemen. Wat er bij Vlissingen vóór half-time aan mankeerde is moeilijk te zeggen, doch o.i. moet hun zeer zwakke spel in die periode hoofdzakelijk aan zenuwen en de Goes-overrompeling worden toegeschreven. Dat de beste spelers uit het elftal finaal over den bal heen trappen, hopeloos missen en den schijn verwekken verschillende punten van de voetbalsport niet te verstaan, moet wel aan bijzondere omstandigheden worden toegeschreven. Het spel werd door de kampioenen ook veel te kort gehouden; de vleugels hadden veel meer aan het werk gezet moeten worden. Met een kort spel lieten de beide Goes-backs, die zeer rustig en solied verdedigden, zich hun terrein niet ontnemen. Het vlugge open spel, dat Goes gaf, bracht juist aan de andere zijde de backs van hun stuk en opende voor Goes fraaie kansen. Was de Vlissingen-keeper niet van zoo goede kwaliteit geweest, het zou er voor Vlissingen donker hebben uitgezien. De linkerkant van den Goes-aanval kreeg, dank zij een goede bewaking van den linksbuiten, niet veel kans. De bewaking van den Goes-aanval gaf aanleiding tot het verzuken van zijn aanvallende taak door de midden-

Juist naast! Nog een spelkiek uit de match Goes-Vlissingen. De bal gaat langs den verkeerd kant van den paal.

De wedstrijd Goes-Vlissingen (2-3). Spelmoment uit dezen spannenden kamp, eveneens genomen voor het doel van Goes.

Hollandsche ruiters op het groote tournoi te Berlijn. Kapt. v. d. Voort en de res. luitenant van Schayk, die ons land in de Duitsche hoofdstad vertegenwoordigen.

Voor het doel van Goes. Spelmoment uit den wedstrijd Goes-Vlissingen.

linie, hetgeen den Vlissingen-aanval een steun deed ontberen, welke deze hard noodig had. De Goesche halflinie daarentegen drong haar aanval vaak goed naar voren.

Vlissingen heeft dus het kampioenschap behaald en mag binnenkort mededingen naar een plaats in 2A. We hopen, dat het hun zal gelukken, weer terug te keeren in haar oude home. Weer te zien de altijd aardige en spannende ontmoetingen tusschen de Vlissingen- en Middelburg-mannen doet menigen voetbalenthousiast nu reeds water-tanden. Want dat we deze wedstrijden dan weer terugkrijgen gelooven wij zeker, daar zelfs de grootste optimist wel niet meer op een eerste-classeschap van Middelburg na dit seizoen zal rekenen.

Vooruit nu Vlissingers, gij zijt op den goeden weg. Een paar weken goed te besteden rust vóór den aanvang van de promotie-wedstrijden en dan weer met nieuwen moed aan den slag.

Tegen verkoudheid: **ASPIRIN** eenig op de wereld
Tegen verstopping: **ISTIZIN**

Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

KUNSTGEBITTEN
f 50.— of f 70.—
Absoluut pijnloze behandeling
Betaling desgewenscht in termijnen vanaf f 1.— per week zonder vooruitbetaling. Ook voor Ziekentfondsleden
Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam
Geopend van 9—3 en 6—8 uur
Telefoon 51943
1 minuut van het Station D. P.
Voor Delft: Markt 79
Voor Pernis: J. Biesheuvel, Julianastraat 31 A
Voor Charlois: Boerg. Vliet 79 A
Voor Tuindorp Vreewijk: A. G. Versteeg, Strevelsweg 27 (bovenhuis)

ALS EEN
HUIS
KAN VERWEEREN
WAAROM DAN EEN
HUD
NIET?

Let eens op het weér, als een vrouw haar dag niet heeft. Tien tegen één, dat haar gevoelige teint dit weér niet verdraagt. Toch zou zij er, zonder eenige moeite, net zoo frisch en gesoigneerd kunnen uitzien als op een zachten, zonnigen lente-dag. Het is een kwestie van Pond's Cream gebruiken. Pond's Cold Cream voedt en zuivert het teere huidweefsel met haar fijne, balsemische oliën en Pond's Vanishing Cream vormt een onzichtbaar laagje ter bescherming. Weér of geen weér, de 2 Pond's Creams maken dat een vrouw iederen dag haar „beau jour“ heeft.

VERZORGT UW TEINT MET

POND'S
VANISHING EN
COLD CREAM

MONSTERS van beide Creams ontvangt U na insending van 10 ct. port aan Ald. 16
POND'S EXTRACT Co., AMSTERDAM
Naam: _____
Adres: _____

Geabonneerd zijn op dit
blad is recht hebben op een
gratisverzekering
tegen ongevallen

Verzekerd zijn tegen
ongevallen is 'n waar-
borg voor de toekomst

ABONNEERT U OP DIT BLAD

Zorgt dat Uw mooi
BLONDHAAR
niet verkleurt

alware het slechts ter wille van „hem“!

Hij is de eerste, die het bemerkt, wanneer Uw haar donkerder wordt. Voorkomt dit door Roberts Nurblood de speciale shampoo voor Blondines: het verhindert het donker worden en geeft reeds donker geworden haar den oorspronkelijken lichten gouden glans terug. Bevat geen kleurmiddel, geen henna, geen schadelijk bleekmiddel. Miljoenen malen beproefd! Probeer Roberts Nurblood nog heden! Importeurs: Firma B. Meindersma, Den Haag-Amsterdam-Sneek.

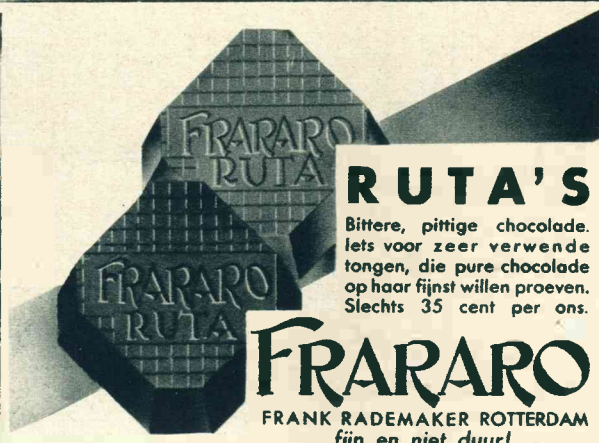
ADVERTEEREN
IS BEKEND BLIJVEN

GENEEST
/SPRINGENDE HANDEN
EN RUWE HUD!!

Hebt ge last van springende handen of ruwe huid? Wrijft ze dan 's avonds voor het naar bed gaan in met een weinig Genius Wondbalsem, de zalf die geneest. De pijn en het jeuken bedaren direct en den volgenden morgen zijt gij genezen.

Bij apothekers en drogisten. Waar niet verkrijgbaar, zendt 30 cents postzegels aan J. Beijers & Co., Groenewegje No. 97, Den Haag.

RUTA'S
Bittere, pittige chocolade. Iets voor zeer verwend tongen, die pure chocolade op haar fijnst willen proeven. Slechts 35 cent per ons.

FRARARO
FRANK RADEMAKER ROTTERDAM
fijn en niet duur!

VOOR **12½ cent**

kunt ge niet zes avonden per week naar de bioscoop gaan.

VOOR **12½ cent**

kunt ge U echter wel zes avonden afleiding en ontspanning bezorgen.

Abonneert U op
ONS ZEELAND

Het gezellige geïllustreerde weekblad vol actuele foto's van alles wat er gebeurde — vol mooie verhalen, rebussen enz.

Uw abonnement geeft U 't recht om voor maar 17½ ct. per stuk, geregeld boeiende romans van bekende schrijvers te ontvangen.... Avonden van ontspanning tezamen! Bovendien zijn abonné's gratis tegen ongevallen verzekerd.

Abonneert U op
ONS ZEELAND

Besteedt 12½ cent per week voor vele avonden afleiding van den dagelijkschen sleur.

DOELMATIGE PUBLICATIE
VAN UW ZAKENNIEUWS
IS VAN GROOT BELANG
VOOR UW ONDERNEMING

ARENA
STATIONSPLEIN 12
HET VARIETE VAN ROTTERDAM
10320 TELEFOON 15916

1-15 Februari

2 „Bommen“

10 Brox
Accordeon Symphonikers

8 Frillis
Ikarische spelen

1 „Salvo“

The
JOVERS
Musical Clowns
en
6 Attracties

ZEEUWSCHE FILM

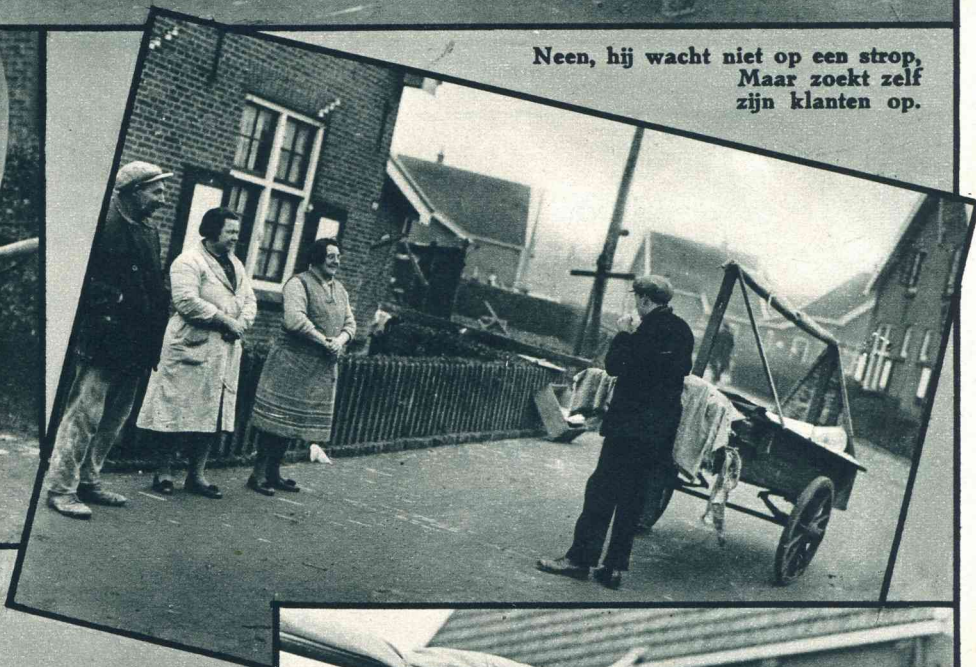
Als de zaken slapjes gaan,
gaat de koopman op de baan.

Neen, hij wacht niet op een strop,
Maar zoekt zelf
zijn klanten op.

Kijk eens moeder, wat een sloop!
Mooi en sterk en heel goedkoop.

Volgt een praatje
over 't weer
en dan „tot een
and'ren keer”.

Of de vrouwe
neemt hem mee.
even om een
komme thee.

Heel de kar
wordt afgezocht.
Tot een stukje
wordt verkocht!

Foto's uit Vlissingen

